

ENHET - KRITIKK - ENHET

Fellesbulletin for ml-bevegelsen

Denne demokratiske metoden til å løse motsigelser i folket ble sammenfattet i 1942 i formelen »enhet, kritikk, enhet». Å gå nærmere inn på spørsmålene, det betyr å gå ut fra ønsket om enhet, løse motsigelser gjennom kritikk eller kamp og nå fram til en ny enhet på et nytt grunnlag. Ifølge våre erfaringer er dette den rette metoden for løsning av motsigelser i folket.

Mao Tsetung

for ml-bevegelsen

Denne demokratiske metoden til å løse
motsigelser i folket ble sammenfattet
i 1942 i formelen sannhet, kritikk, enhet.
Å gå normative inn på spørsmålene, det
betyr å gå ut fra ønsket om enhet, løse
motsigelser gjennom kritikk eller kamp
og så fram til en ny enhet på et nytt
grunnlag. Holder vi fast ved enhet og
sannhet, metoden for løsning av
motsigelser.

Denne metoden

FELLESBULLETIN FRA DE TRE ML-ORGANISASJONENE OM MOTSIGELSENE I ML-BEVEGELSEN.

INNOLD: FELLES INNLEIING

OM DEMONSTRASJONEN I SEPTEMBER. MLF

-"-

SUF (ml)/MLG

OM EEC-ARBEIDET. SUF (ml)/MLG.

RAPPORTER.

FRAM TIL KAMERATSLIG DISKUSJON UNDER PAROLEN: ENHET - KRITIKK - ENHET

I følge den marxistiske filosofi er loven om motsetningenes enhet universets fundamentale lov. Denne loven virker universelt såvel i naturens verden, i menneskesamfunnet som i menneskenes tenkning. Mellom motsetningene i en motsigelse eksisterer samtidig både enhet og kamp, og det er det som framtvinger at tingene beveger seg og forandres. ... I enhver gitt foreteelse eller ting er motsetningenes enhet betinget, midlertidig og følgerlig relativ, mens kampen mellom motsigelsene er absolutt.

Uten motsigelser dør partiet.

- Mao Tsetung -

Om motsigelsene i ml-bevegelsen.

I lang tid har de tre norske ml-organisasjonene hatt regelmessig kontakt på topplanet med sikte på diskusjon og praktisk samarbeid. Særlig i det siste året er det kommet fram motstridende syn. Uenigheten og diskusjonen har dreid seg både om konkrete saker og grunnleggende spørsmål i samband med linja for partibygginga og klassekampen.

Den foreliggende bulletin omhandler materiale omkring en meningsdivergens som først kom til uttrykk i forbindelse med planer om en anti-EEC-demonstrasjon i begynnelsen av september i fjor og senere i forbindelse med dannelsen av aksjonskomiteen mot EEC og dyrtid.

Ledelsene i de tre organisasjonene trodde til å begynne med at spørsmålene kunne avklares sentralt i løpet av kort tid, og man ble derfor enige om å avklare motsigelsen sentralt for de forskjellige syn ble forelagt medlemmene i de tre organisasjonene. Det viste seg imidlertid at spørsmålene bunnset i prinsipielt forskjellige syn bl.a. på masselinja i EEC-arbeidet, og når meningsdivergensene legges fram for medlemmene er motsigelsen ennå ikke avklart sentralt, men man er blitt enige om at det ikke går an å vente lenger med å legge spørsmålene fram for medlemmene.

Det er ingenting unaturlig eller foruroligende i at det kommer fram motsigelser. Fornann Mao viser at loven om motsetningenes enhet virker universelt overalt og alltid. Samtidig sier han at enheten mellom motsigelsene er betinget, midlertidig og relativ, mens kampen mellom dem er absolutt. Motsigelser må vi vente å finne så lenge bevegelsen eksisterer. Også når en enhetlig ml-organisasjon er grunnlagt og senere når det finnes et virkelig parti, vil det stadig oppstå motsigelser. I samband med nye og uløste spørsmål vil det komme fram både riktige og feilaktige linjer, og borgerlig ideologi i politikk og

arbeidsstil vil avspeiles i kommunistenes rekker og til og med for en tid kunne finne grobunn hos bra kamerater.

Vi skal ikke frykte motsigelsene, men se dem som en mulighet til å ta et skritt framover i partibygginga. "Uten motsigelser dør partiet". Arbeiderbevegelsen har alltid utviklet seg gjennom kamp mellom to linjer. Marx og Engels skapte sin teori i skarp kamp med utopisk sosialisme, anarkisme og andre feilaktige retninger. Lenin og Stalin utviklet leninismen gjennom kamp mot sosialdemokrati, trotskisme og andre borgerlige avvik, og våre dagers marxisme, Mao Tsetungs tenkning, er videreutviklet og spredd utover verden gjennom oppgjøret med den moderne revisjonismen. Ved å løse våre motsigelser vil vi skape klarhet om mange viktige spørsmål, og bli bedre skikket til å tjene arbeiderklassen her i landet.

Derfor må ingen kamerater se motsigelsene som noe beklagelig eller skremmende, men forstå dem som en naturlig ting. Diskusjonen som nå kommer, er en stor utfordring for oss, som bærer løfter i seg for en sterkere og mer erfaren norsk ml-bevegelse.

Enhet gjennom en stor diskusjon.

Denne demokratiske metoden til å løse motsigelser i folket ble sammenfattet i 1942 i formelen "enhet, kritikk, enhet". Å gå nærmere inn på spørsmålene, det betyr å gå ut fra ønsket om enhet, løse motsigelser gjennom kritikk eller kamp og nå fram til en ny enhet på et nytt grunnlag. Ifølge våre erfaringer er dette den rette metoden for løsning av motsigelser i folket.

- Mao Tsetung -

Ledelsene i de tre ml-organisasjonene er blitt enige om at den korrekte metoden for løsning av motsigelsene er å skape enhet gjennom en felles stor, kameratslig og demokratisk diskusjon, der spørsmålene enhetlig blir lagt fram for alle medlemmene i de tre organisasjonene, slik at alle medlemmene får sjanse til å sette seg inn i problemene, ta stilling til dem og legge fram sitt syn.

Ledelsenes felles utgangspunkt for denne diskusjonen er at motsigelsene er ikke-antagonistiske, slik at demokratisk diskusjon sikkert kan løse dem. Det betyr at vi skiller spørsmålet om motsigelser mellom folket og fienden fra spørsmålet om rett og urett i folket, og innser at "den eneste metoden til å løse spørsmål av ideologisk natur eller strids-spørsmål i folket er den demokratiske metoden, diskusjonsmetoden, metoden med kritikk, metoden med overtalelse og undervisning." (Mao) Motsigelsene i ml-bevegelsen er motsigelser i folket.

Derfor betyr disse motsigelsene ikke innledninga til noen splittelse mellom ml-organisasjonene. Bare klassefienden og de som tjener dens interesser, har interesse av splittelse mellom kamerater. I diskusjonen går vi ut fra et ønske om enhet fordi det svarer til arbeiderklassens behov. Formann Mao slår fast at "bare gjennom enhet i det kommunistiske parti kan det nås fram til enhet i hele klassen og hele nasjonen", og bare da "kan en vinne over fienden og fullføre oppgavene." Diskusjonen vil føre til sterkere enhet, og bety et skritt fram mot en enhetlig norsk ml-organisasjon og mot partiet som seinere vil komme.

Men dette ønsket om enhet utelukker ikke politisk kamp. "Formelen enhet - kritikk - enhet ... betyr å gå ut fra ønsket om enhet, løse motsigelser gjennom kritikk og nå fram til en ny enhet på et nytt grunnlag" (Mao). Altså: nettopp fordi vi skal skape en ny og bedre enhet, må vi utvikle diskusjon, massekritikk og politisk kamp.

Slik demokratisk diskusjon i folket må gjennomføres på en kameratslig måte. "Det er nødvendig å kritisere mangler i folket... men en kan bare gjøre det dersom en selv står på folkets standpunkt, og det vi gjør i denne retning må være gjennomsyret av lidenskapelige bestrebelser for å forsvare og oppfostre folket. Å behandle sine egne kamerater slik som en behandler fiender betyr å stille seg på fiendens standpunkt." (Mao)

Diskusjonen må være demokratisk. Det betyr at sakene må legges på bordet, og det må skapes en atmosfære som gjør det mulig for flest mulig å ta del og legge fram sitt syn. Si det du mener, legg fram ditt syn uten frykt. Alle kamerater bør kjenpe for at en slik stil tilempes i diskusjonen.

Retningslinjer og plan for diskusjonen.

Ledelsene er blitt enige om at motsigelsene skal legges fram enhetlig for medlemmene. Materiale vil komme i den felles diskusjonsbulletinen, som dette er det første nummeret av. "Diskusjonsbulletinen vil i størst mulig grad gå gjennom spørsmålene systematisk og plannessig, og ta for seg sakene en for en. Dette nummeret behandler motsigelser i samband med kampen mot EEC. Blandt andre saker som vil bli behandlet er spørsmål i samband med linja for partibygginga, den demokratiske sentralismen, masselinja m.m. Enkelte andre spørsmål, som av praktiske grunner ikke vil bli tatt opp skriftlig, vil bli lagt fram enhetlig for medlemmene i de tre organisasjonene muntlig, slik at alle syn kommer fram, f.eks. på noter med innledere for alle syn.

Ledelsenes linje for redigeringa av informasjonsbulletinen er denne: Det en av organisasjonene ønsker tatt inn, skal tas inn uten forbehold. I fellesskap vil vi inidlertid utelate en del saker som istedenfor informeres om muntlig. Seinere vil bulletinen ta inn alle innlegg fra grupper eller enkeltmedlemmer i ml-bevegelsen, uten noen form for politisk sensur. Diskusjonen vil bli fullstendig fri (Sjòlsagt unntatt eventuelle reine provokasjoner fra åpent borgerlige elementer som måtte ha sneket seg innfor) Det er altså bare å begynne å ta aktivt del i debatten!

Ledelsene vil oppfordre grunnenheter og noter til ikke å slå fast sitt standpunkt gjennom å sende inn resolusjoner til informasjonsbulletinen på et tidlig tidspunkt i diskusjonen. Tida for resolusjoner er i sluttfasen av diskusjonen, når alle spørsmål er lagt fram og diskutert, og debatten nærmer seg en konklusjon. Dette skal sjòlsagt ikke hindre lag noter og grupper av medlemmer fra å sende inn innlegg der de legger sitt syn fram allerede nå.

Ledelsene har slått fast at diskusjonen skal være enhetlig - felles for alle tre organisasjoner og alle medlemmer i ml-bevegelsen. Derfor kan bulletinen og de spørsmåla som kommer opp sjòlsagt diskuteres fritt mellom kommunistene på tvers av organisasjonsgrensene. I en diskusjon med høyere grad av enhet som mål er det sjòlsagt en fordel at mest mulig av diskusjonen på grunnplanet er felles. Det er ingen ting i veien for å lage felles noter, diskusjonsgrupper som tar opp bulletinen osv.

De synspunktene som legges fram i denne lederen i bulletinen som åpner diskusjonen, uttrykker de tre ledelsenes felles linje for løsninga av motsigelsene. Vi er sikre på at resultatet blir et riktig ideologi, politikk og arbeidsstil seirer og at ml-bevegelsen skaper enhet på et nytt grunnlag.

STYRK ML-BEVEGELSEN GJENNOM ENHETLIG, DEMOKRATISK DISKUSJON UNDER PAROLEN: ENHET - KRITIKK - ENHET!

STYRK MARXISMEN-LENINISMEN-MAO TSETUNGS TENKNING SOM RETTESNORA FOR ML-BEVEGELSEN!

FRAM MOT DEN NORKE ARBEIDERKLASSENS MARXIST-LENINISTISKE KOMMUNISTPART.

SPØRSMÅL OM DET TO LINJENE I DEMONSTRASJONEN -- RIKTIG MASSELINJE
ELLER AKSJONISME?

"Et politisk partis holdning til sine feil er et av de viktigste og sikreste kriterier for partiets alvor og for at det virkelig oppfyller sine forpliktelser overfor sin klasse og overfor de arbeidende massene. Åpent å tilstå feilen, blottlegge årsakene til den, analysere de forhold som har frambrakt den, omhyggelig drøfte midlene til å rette på feilene -- det er kjenneteiknet på et alvorlig parti, det er å oppfylle sin plikt, det er å oppdra og skolere klassen, og der- nest også massen." (Lenin)

Da m-l-ernes linje i kampen mot EEC (EEC-dyrtidslinja) ble lansert internt i m-l-bevegelsen tidlig på sommeren, var det bred enighet mellom ledelsene i de tre m-l-organisasjoner om at denne linja var riktig. Hovedelementet i linja var at kampen mot EEC måtte ta utgangspunkt i de tiltakene som monopolkapitalens statsapparat allerede i dag tar for å tilpasse økonomien og levefoten til EEC. Videre at kampen mot EEC måtte underordnes arbeiderklassens allmenne kamp for sosialismen, at den ut i fra de objektive vilkår måtte få en defensiv, antikapitalistisk karakter. Det ble slått fast at strategien i kampen mot EEC måtte utnyttes i det partibyggende arbeidet. Det var videre allmenn enighet om taktikken og etappene i utviklingen i en agit/prop-, en organisasjons- og en aksjonsfase, og at vi måtte ta utgangspunkt i massenes nivå og holde takten med det. Dette ble understreket av følgende sitat: Skal en kunne holde et nært samband med massene, må en ta utgangspunkt i massenes behov og ønsker. Alt arbeid for å tjene massenes interesser må ta utgangspunkt i massenes behov og ikke i noe ønske fra en enkeltperson, hvor velmotivert det enn måtte være. Det er ofte slik at det objektivt i massene er tilstede et behov for visse omdannelser, men uten at massene selv subjektivt er klar over denne nødvendigheten. De er ennå ikke innstilt på, de bestemmer seg ikke til en omdannelse, og i slike tilfelle må vi vente tålmodig. For først når flertallet av massene som resultat av vårt arbeid er blitt seg bevisst at det er nødvendig å foreta omdannelsene, og ønsker viljefast å gjennomføre dem, da først bør de gjennomføres. Dersom vi ikke går fram på denne måten, risikerer vi å løsrive oss fra massene. Enhver oppgave som krever at massene er med i gjennomføringen, blir en tom formalitet og ender med fiasko dersom massen ikke har forstått at arbeidet er nødvendig og ikke frivillig går inn for å være med på det. ... Her virker to prinsipper: det ene er massenes aktuelle behov og ikke slike behov vi har utpønsket for dem, og det andre er massenes ønsker og at de selv må bestemme seg, og ikke slik at vi tar bestemmelsen for dem" (Mao) Dette riktige utgangspunkt for mobilisering, samt det faktum at SK's fjerde plenum i SUF (m-l) allment hadde slått fast at: "Prop/agit går foran aksjonen" gjorde det berettiget for alle m-l-ere å gå inn for en suksessiv utvikling av kampen gjennom å føre våre ideer ut til massene gjennom skriftlig agit/prop; utfylle den skriftlige agit/prop med muntlig, for tålmodig og systematisk å gjøre våre ideer til massenes egne ideer.

Hvilke feil ble gjort etter at den grunnleggende enhet om linja var slått fast? Allment kan man si at det ikke er nok å ha en riktig linje om enn dette er hovedsaken (se artikkelen av Dinitrov: "Det er ikke nok å ha en riktig linje" i "Om enhetsfrontens problemer") Konkret er det litt uklart å fastslå nøyaktig de omstendigheter som førte til feilene, men det synes som om det sammen med retningslinjene for linja var gått ut en tidsplan i direktivs form. Når så det tekniske opplegget (trykking av løpesedler) viser seg ikke å kunne bli ferdig til forutbestemt tid, altså at kartet ikke lenger stemmer med landskapet, da bør man ikke lenger gå etter kartet, men etter landskapet. Med andre ord når det blir erfart at tidsramma for agit/prop vil bli sprengt, burde den bli forskjøvet for henholdsvis organiserings- og aksjonsfasen, for å bevare det dialektiske forhold mellom agit/prop og aksjon. Hvis ikke dette blir gjort; hvis man på tross av svikt i opplegget for agit/prop likevel setter igang med aksjon må det karakteriseres som aksjonisme. Dette er det allmenne. Det spesielle forhold der kommunistene lanserer

en politisk problemstilling gjennom aksjon må vurderes svært nøye ut i fra de objektive forholdene. Det er klart at i enkelte situasjoner, f.eks. en tilspisset klassekampssituasjon, en revolusjonær situasjon, med et høyt politisk nivå i massene, en situasjon der store deler av massene umiddelbart griper kommunistenes paroler og gjør dem til sine egne, i en slik situasjon kan en politisk linje lanseres ved aksjon, men dette vil arte seg helt annerledes enn en "ren m-l-demonstrasjon", som foreslått av AU i SUF (m-l), og dessuten allment sett være unntakelsen som bekrefter regelen. Å bruke aksjonen som en "ren m-l-demonstrasjon" ville ha vært å kaste avantgarden ut i en viktig kamp uten at dette ville ha ført til særskilt respons i massene, noe som ville ha vært en dumhet. I en tilspisset situasjon ville det dessuten ha vært en forbrytelse. Den feil som ble gjort er at AU-ene i SUF(m-l) og MLG forveksler det berettigede i, i visse situasjoner å bruke aksjonen til å lansere m-l-ernes paroler, med "ren m-l-demonstrasjon", som i den form det ble fremmet tenderer motavantgardisme. I vår nåværende situasjon med en relativ treg utvikling av de objektive forhold vil det være brudd på masselinja å aksjonere før kommunistenes problemstillinger gjennom agit/prop er blitt lansert overfor massene.

Argumenter som ble brukt var at MLF måtte ta hensyn til helheten - "studentene, som naturlig nok var langt framskredne når det gjaldt å gripe våre ideer, ville bli sure og skuffet"! En demonstrasjon ville sikkert greie å mobilisere 2000 mennesker" etc. Men helheten må og kan aldri bli bestemt ut fra nivået blant studentene, men må bli bestemt ut fra nivået i arbeiderklassen og i det arbeidende folk forøvrig. Dessuten er det ikke primært et spørsmål om kvantiteten i en demonstrasjon, kvaliteten må være det avgjørende. En demonstrasjon i september ville sikkert kvantitativt ha blitt like bra som senere aksjoner har vært. Men med demonstrasjon i september ville store deler av arbeiderklassen stilt seg uforstående til EEC- dyrtidslinja og den ville ha fått svært liten respons i det hele tatt. Og det ville vel også ha vært meget forlangt at selv de mest framskredne arbeidsfolk uten eller med svært liten forhånds-agit/prop umiddelbart skulle ha kunnet trenge igjennom propagandaen om storborgerskapets tannløse, ufarlige kamp mot EEC som den er blitt kanalisert gjennom Folkebevegelsen. Ved senere aksjoner har vi dog oppnådd at til dels store deler av det arbeidende folk og relativt store deler av Folkebevegelsens menige medlemmer har grevet våre ideer og gjort dem til sine egne, til tross for at de ennå ikke er villige til å vise dette i praktisk handling, og at de ennå ikke har tatt de organisatoriske konsekvenser. Store deler av det arbeidende folk har i kraft av ~~dyrtidslinjas~~ EEC-dyrtidslinjas styrke og vår argumentasjon for denne linja gradvis tilegnet seg den.

Det synes som om angsten for massenes spontane oppslutning om Folkebevegelsen har influert AU'enes dømmekraft, og ført til forsøk på "hodekulls opptreden" som ville ha krenket både prinsippet om frivillig aksjon fra massenes side, og prinsippet om at massene skal ledes på veien framover, uten å innse at en slik ledelse ikke kan oppnås ved proklamasjoner, men ved langdrygt, seigt arbeid. I en slik situasjon må m-l-ernes analyse ikke svikte, men se det logiske i at EEC-notstanden i den innledende fasen utkrystalliserte seg ved oppslutning om den kompromiss-vennlige ledelsen i Folkebevegelsen som ennå ikke har avslørt maktesløsheten sin og forræderiet sitt overfor medlemsmassen.

Hovedsvakheten var det sene utkjør med løpesedler som ikke ga noe spillerom for systematisk arbeid i massen. Som eksempel kan nevnes at den allmenne løpeseddel som lanserte m-l-ernes linje kom svært seint, mange steder dager etter at demonstrasjonen etter opplegget skulle vært heldt.

- 6 -

Dette er i hovedsak de politiske innvendinger fra MLF når det gjelder spørsmålet om demonstrasjonen. De samme innvendinger kan i stor grad gjøres gjeldende for spørsmålet om møtet for danning av Aksjonskomiteen mot EEC og årtid. Fordi forarbeidet til både organiseringsfasen og aksjonsfasen ikke var gjennomført planmessig, måtte nødvendigvis oppleggene både for demonstrasjonen og møtet halta ganske betraktelig. Dette førte til byråkratiske avvik som fikk uttrykk av manglende tiltro til massene. Det kan da være nødvendig og minne om den oppsummering av liknende feil som er foretatt av SUF(m-l) i Bolsjevik nr. 2 1970: (Be grunn på side 12 pkt.B SUBJEKTIVISMEN til punktet "Bekjemp klikkvesen" på side 14.) Det er da nødvendig å understreke at de feilene her er pekt på ennå ikke er blitt utryddet i ML-bevegelsens praksis!

Til forskjell for demonstrasjonen ble møtet på grunn av de innledende forbreddelsers framskredenhet likevel holdt. MLF måtte dog gjøre merksam på at de følte seg utspilt taktisk og var bundet av situasjonen som var oppstått. Det viste seg også at den dannede komite i stor grad kom til å bestå av noen "Tordenskjolds soldater" som var bydd fram under nye navn.

Avslutningsvis må MLF fastslå at vi anser at AUene i SUF(m-l) og MLG har en bra teoretisk forståelse av det allmenne aspekt ved de feil som er blitt begått om kanskje ikke når det allmenne tillempes på de konkrete feilene det her er tale om. Men hvis en riktig teori ikke gjen-speiles i den sosiale praksis, hvis den sosiale praksis er gal vil dette uunngåelig resultere i en feilaktig teori. Det er derfor av vesentlig betydning for hele ML-bevegelsen å kvitte seg med all subjektivisme og ønsketenkning i planleggingen, og huske på at for positive planer har en tendens til å ende i aksjonisme. "Vi må ha tiltro til massene, og vi må ha tiltro til partiet"!

En kamerat i MLF.

DEMONSTRASJON I SEPTEMBER 1970

Innledning

Disse to artiklene går på de politiske linjene SL/AU og SL/AU har kjørt fram på de sentrale fellesmøtene.

Om rapportene kan virke forvirrende med mange uklare punkter, gjentakelser osv., så må kameratene ha for øyet at de ble skrevet for bestemte sentrale fellesmøter om saka flere måneder tilbake i tida for å klare opp i hva som hadde skjedd/blitt sagt der og da. Mange saker er dermed ikke med i rapportene, andre er så knapt beskrevet at de er vanskelige å gripe for kamerater som ikke har de forutsetninger som fellesmøtene hadde for utfylling og presisering. Likevel er det klart at de politiske motsigelsene også kommer fram gjennom rapportene.

Men først og fremst de politiske artiklene (SK/AUs-SL/AUs og MLFs) tar opp disse motsigelsene på en klar og prinsipiell måte. Artiklene gjør det mulig å diskutere politiske linjer med sikte på å oppnå full enhet om linjene for den videre kampen mot EEC og dyrtid.

Kamerater. Legg grunnlaget for denne enheten gjennom grundige studier og skapende felles diskusjon på de politiske artiklene.

SK/AU SL/AU.

Hvordan spørsmålet kom opp, hvordan det er behandlet og hvorfor vi fortsatt diskuterer det

SUF (ml)s AU og MLGs AU mente at det ville være en taktisk fordel med gunstig strategisk virkning om vi så tidlig som mulig markerte motstanden mot EEC på gatene. Dette var ikke ment som noen erstatning for, men som et supplement til den allmenne linja med å sette propaganda foran aksjon. Fra vår side ble demonstrasjonen sett på som en del av agitasjonen mot EEC, og ikke som et opplegg for en aksjon for å slå tilbake EEC-framstøtet. (En slik aksjon var tiden ikke moden for, fordi det ville krevd at vi var istand til å mobilisere store masser av arbeiderklassen ut på gatene. På det tidspunkt dette skrives er situasjonen ennå ikke moden for aksjon i den forstand.) Vi hevdet først at initiativet burde komme fra KNUAN, men gjorde sjølkritikk på dette og trakk synspunktet tilbake da vi fikk riktig kritikk bl.a. fra kamerater i MLF. Vi mente indlertid fortsatt at en slik demonstrasjon var riktig å gjennomføre så snart som mulig med de marxist-leninistiske organisasjonene som initiativtakere. Fordi demonstrasjonen burde skje raskt gjorde vi en rekke praktiske forberedelser på mellomplanet som gjorde det mulig å sette igang en demonstrasjon på meget kort varsel. Vi anså det som gunstig, uansett hva som ble utfallet av de sentrale droftingene. Forberedelsene var nemlig av en slik karakter at de kunne avblåses på timen. Den første EEC-dyrtidsløpeseddelen var blitt noe forsinket, og det eksakte tidspunktet for demonstrasjonen var ment å justeres i samsvar med det, slik at løpeseddelen alle steder ville ha vært ute for

demonstrasjonen. Påstander som MLF-representanter den gangen satte fr om at vi hadde senet ut noen form for "direktiv" om tidsplaner for anti-EEC-arbeidet, savner tilknytning til virkeligheten.

MLFs representanter framholdt at de ikke ville være med på å ta initiativ til en slik demonstrasjon, og som MLGs og SUF (ml)s AU påpekte i et brev til MLF, ville demonstrasjonen ikke bli noe av i et slikt tilfelle. Vi satte enhetan i ml-bevegelsen framfor et taktisk framstøt vi mente var riktig, og vi mener at anti-EEC-arbeidet hadde tjent på om vår linje hadde blitt fulgt.

Det er blitt hevdet fra MLF-hold at denne saka viser "frykt for massene", "avantgardisme", "kommanderingspolitikk" osv. hos SUF (ml) og MLG. Vi er uenige i dette. Vi vil allikevel ikke utelukke at det eksisterer forskjellige syn på masselinja i ml-bevegelsen, slik som MLF-representanter har sagt. Diskusjonen omkring den planlagte demonstrasjonen i september bør brukes for å bringe klarhet i dette spørsmålet, sjøl om ingen vel mener at spørsmålet vil bli helt avklart på et så tidlig tidspunkt.

SEPTEMBERDEMONSTRASJONEN.

Vi vil i det følgende prøve å vise at det ville ha vært riktig å arrangere en demonstrasjon mot EEC og dyrtid i september 1970. Vi vil også ta opp motsigelser i de innvendingene kamerater i MLF har reist, og rose spørsmål ved den.

Først vår begrunnelse for septemberdemonstrasjonen.

Hva slags demonstrasjon?

Kamerat Stalin har på en glimrende måte (i "Terminologiske definisjoner og undersøkelsesobjekt" trykt i spm om Stalin) skilt mellom propagandaparolen, agitasjonsparolen, aksjonsparolen og direktivet. Parolen "Kamp mot EEC og dyrtid" var i september i fjor en agitasjonsparole. Behovet for utstrakt propaganda var fortsatt til stede, og er det ennå og så lenge kampen pågår, men parolen var fullt anvendelig som agitasjonsparole. Dette er anerkjent, indirekte riktignok, av alle ml-organisasjoner, i og med at alle gikk inn for den agitatoriske løpeseddelen "Kamp mot EEC og dyrtid" på samme tidspunkt. Faktum var at i september var også agitasjonsparolen "Kamp mot dyrtida" i ferd med å slå over i en aksjonsparole. (Noe sosialdemokratene innså, og iverksatte "900-sekund streiken" 7. oktober) Motstanden mot EEC og dyrtid var stor i massene i september og motstanden vokste. Tida var moden for agitasjon. Ingen mente på det daværende tidspunktet at den var moden for masseaksjon. Det siktemålet vi (faktisk alle ml-ere den gangen) arbeidet ut fra var å forberede en aksjonsdag seinere i året. Vi arbeidet ut fra en tilsvarende målsetning som under morsaksjonen 1969. Dette viste seg seinere å være for optimistisk på kort sikt, MEN det er verd å merke seg at om denne målsetning eksisterte det ingen uenighet i 1970. Det er altså ikke det vi diskuterer.

(2. desember ble en agitasjonsdag, og bare spredte steder ble det aksjon i egentlig forstand.)

Den demonstrasjonen vi tok til orde for i september var ment som en utfylling av vår agitasjon. Den tok sikte på å sveise de framskredne lederne og agitatorene overfor de breie massene. Fordi den ikke var påtatt som aksjon hadde den heller ikke til sikte å mobilisere arbeidermassen i deres titusener ut på gatene. Faktisk var den ment å ha samme agitatoriske funksjon som demonstrasjonene 10. nov. og 2. des. fikk.

I tillegg var demonstrasjonen ment som et initiativ fra ml-erne for å vise massene hvem det var som gikk i spissen for kampen mot EEC.

Vi mener at det ville vært en fordel for EEC-motstanden og ml-bevegelsen om det hadde blitt noe av demonstrasjonen, og at det var gunstig for sosial-demokratiet og Kalheim (LO-streiken og FB-utkjøret) at det ikke ble noe av. Men vi anser det som underordnet. Viktigere er det når det blir satt fram prinsipielle innvendinger mot å iverksette demonstrasjoner som agitasjon. Det vil si at Formann Maos riktige tese om at vi må ha massenes oppslutning i en aksjon som har til hensikt å mobilisere de breie massene i titusener og hundretusener, blir brukt som argument mot agiterende demonstrasjoner. Et slikt misbruk av Formann Maos riktige linje for kampen ser vi som en fare for den politikken vi har fulgt i årevis med å bruke demonstrasjoner i agitasjonens tjeneste. Hvis den anses for viktig i september kan den lett utvides til å gå prinsipielt imot alle de agiterende demonstrasjoner vi tar initiativet til. Det kan føre til redsel for kamp og den ytterste sekterisme. Det kan føre til at vi må gi avkall på de agiterende demonstrasjonene 1. mai, i Vietnamkamp osv, kart sagt at våre paroler forsvinner fra gatene i en årrekke.

Ut fra dette vil vi med fasthet forsvare forslaget om en agiterende demonstrasjon i Oslo i sept. 1970.

Hva var situasjonen i september?

Dyrtida. Den akutte forverringa etter lønnsoppgjøret var meget folbart for de breie massene av arbeidende, mer enn på enkelte seinere tidspunkter ble dyrtida følt som et direkte fremstøt. Situasjonen for masseagitasjon på dyrtida var uhyre gunstig, og mulighetene for å knytte dette sammen i agitasjon mot EEC var bra. Igjen vil vi minne om at størstedelen av arbeiderklassen og enkelte andre grupper var i dyrtidsaksjon den 7. oktober. Sosialdemokratene grep dagen og grep timen, noe også vi kunne ha gjort. (Slik vi har vært tidligere f. eks. 21.mai 1969 ved mms-aksjonen.)

EEC. Motstanden mot EEC var stor i massene, noe som kan bekreftes av alle som gikk på dørene med Klassekampen. MEN, ennå hadde ingen markert noe virkelig initiativ overfor massene. Mange var ute etter å fiske i rørt vann, men ingen hadde virkelig fått det til. FB-utkjøret ble forebetet, men hadde ikke hatt noe gjennombrudd. Situasjonen var svært gunstig for å markere et initiativ i kampen.

Mulighetene for Kalheim og Co for å stille opp som den samlende anti-EEC-bevegelsen" ville vært svekket. Folk ville sett en annen fane på et tidlig tidspunkt.

I diskusjonene omkring demonstrasjonen nevnte vi blandt annet studentenes kampvilje. Dette ble avvist med den begrunnelsen at studentene ikke kunne erstatte arbeiderklassen i kampen. En helt riktig begrunnelse, men en gal konklusjon. Situasjonen var nemlig den at studentene ønsket å kjempe mot EEC og dyrtida og at dette kunne utnyttes som et viktig potensiel for kampen.

Det var faktisk et spørsmål om denne gunstige situasjonen skulle utnyttes til fordel for ei riktig linje, eller til fordel for ei feilaktig linje. Et slikt initiativ som vi foreslo ville etter vår mening ha styrket den riktige linja betraktelig. Slik som det ble, var det FB som fikk utnyttet situasjonen. De mer enn tusen medlemmer som FB vervet på Universitetet var FBs første plattform i Oslo, og den ble et viktig springbrett for FBs offensiv, bl.a. i boligstrøkene i Oslo. Nettopp med tanken på å vinne arbeiderklassen for ei riktig linje, ville det vært riktig å mobilisere studentene på et tidlig tidspunkt.

En demonstrasjon i september ville ha vært et nyttig agitatorisk hjelpemiddel i en objektivt og taktisk gunstig situasjon. Dessuten er vår erfaring fra tidligere (RAF 1.mai 1970) og seinere (12.mars-demonstrasjonene for skoleelevene) at ved riktig arbeid kan en agitatorisk

Demonstrasjonen virke som en kine til organisering. Vi tror at en demonstrasjon i september ville ha styrket organiseringsarbeidet.

Argumenter mot demonstrasjonen.

Et argument som var flittig i bruk fra kamerater i MLF da september-demonstrasjonen ble diskutert var: "Vi kan risikere å vekke en sovende tiger, da vi markerer oss nå." Den "tigeren" som angivelig skulle bli vekket var Kalheim og Co. Av en eller annen grunn brukes ikke dette argumentet lenger. Det er blitt skiftet ut med "brudd på masselinja"-argumentet. Grunnen til det kan jo være at sjølve hendingsene har vist at de såkalte "tigrene" var våkne, forarbeidet til Kalheim og Co var i gang. Og slik vurderte vi det den gangen også. Vårt initiativ kunne gjøre lite for å "vekke" Kalheim, derimot kunne det gjøre noe for å svekke hans taktiske posisjon, noe som ville styrket ei riktig linje i EEC-motstanden og dermed EEC-motstanden som helhet. Dessuten er det interessant at MLFere ville gå stille i dørene av hensyn til Kalheim. Tyder det på, slik det av og til blir hevdet, at det var vi som var reddet for Kalheim og Co? "Tiger"-argumentet er i motstrid til Maos linje om "tiltro til massene, tiltro til partiet."

Som sagt ahr det vært hevdet at vårt forslag hadde rot i "panisk redde for hva Kalheim og Co kunne foreta seg" slik at vi "ville på liv og død være ute for Kalheim". Ut fra det første argumentet kommer jo dette i et underlig lys. Nok en gang: Vi var overhodet ikke reddet for Kalheim og Co, derimot vurderte vi det slik at det marxist-leninistiske prinsippet om å "ta fienden alvorlig taktisk, samtidig som vi forakter ham strategisk" nettopp må bety at man utvikler en god taktikk. Vi anser det for taktisk gunstig å markere et initiativ for Kalheim og Co. Og vi gjorde det ut fra folkets interesser. Folket har ikke interesse av EEC-ledelsens feilaktige linje, et taktisk initiativ som kunne a styrket ei riktig linje på bekostning av ei feilaktig linje, ville ha vært i folkets interesse.

Det er sagt at vår linje var å kaste fortroppen alene ut i kampen, at det var "avantgardisme".

For det første må vi minne om at det var snakk om en demonstrasjon, en agitatorisk demonstrasjon, og ikke en streik, et frontalangrep for å gripe den politiske makta eller noe annet som krever massenes overveldende deltakelse. Hadde det vært det, ja da ville saka stilt seg annerledes. Men å overføre argumentene fra en slik situasjon til en agiterende demonstrasjon i dagens Norge, ja det er å sette sakene på hodet. Kameratene glemmer jo da at majoriteten av de demonstrasjoner ml-bevegelsen har tatt initiativet til og deltatt i har nettopp vært fortroppsdemonstrasjoner. Etter vårt syn har de vært riktige, og vi trodde altså at kameratene i MLF hadde det samme synet.

Spørsmålet om å "kaste fortroppen inn i kampen alene" har altså ikke vært reist, så enten skyter MLFernes argumentasjon på dette punkte langt over målet, eller så eksisterer det en grunnleggende uenighet i riktigheten av å ta i bruk demonstrasjonen som middel i agitasjonen. For tidspunktet for masseaksjon er nådd.

Der er sagt at vår linje var ei linje som satte aksjon foran propaganda. Nok en gang: Demonstrasjonen var ment som et tilskudd til agitasjonen og ikke som aksjon i marxistisk betydning. Vi anser altså ennå ikke fscn for masseaksjon for inntrått i dette spørsmålet, likevel foreslo vi septemberdemonstrasjonen, støttet vi 10.november-demonstrasjonen, 2. desember-demonstrasjonen osv.

Det er sagt at linja ikke var spredd blandt massene i september. Ettersom vår plan ville følgende propagandamateriell ha vært spredd: 2 nummer av KK, EEC og dyrtidsløpeseddelen, demonstrasjonsmaterieell (plakat,

løpeseddelen). Noe særlig mer var heller ikke spredd før 10. november. MLF har hit il støttet 10. november-demonstrasjonen.

Oppsummering.

Beskyldningene om "brudd på masselinja", "aksjonisme" osv. savner enhver tilknytning til virkeligheten. De bygger på den fullstendige forvrengningen eller misforståelsen at vårt forslag dreide seg om et forslag til masseaksjon.

Hvis det eksisterer noen motsigelse med brennpunkt i masselinja i forbindelse med demonstrasjonen i september, så må den bestå i at noen mener at det er feilaktig å bruke demonstrasjoner som agitasjon, at det er brudd på masselinja å bruke demonstrasjoner som agitasjon. Vi mener at det er i samsvar med masselinja, i samsvar med linja med propaganda for aksjon å bruke demonstrasjoner i agitatorisk øyemed. Vi vil gjerne høre MLFs syn på dette.

Hvis det er så at MLF mener at det er forkastelig å bruke demonstrasjoner slik så vil vi spørre om det ikke betyr at vi nå gi avkall på Rød Arbeiderfrontdemonstrasjoner 1.mai, Vietnamukedemonstrasjoner og en rekke andre.

Hvis det er slik at MLF tar avstand fra agitatoriske demonstrasjoner, så vil vi spørre om det ikke grenser farlig inn på redsel for kamp. Vi vil spørre om det ikke grenser farlig inn på å nekte marxist-leninistene ethvert initiativ for massene er rede til kamp. Vi vil spørre om det ikke grenser farlig inn på linja med å sitte med hendene i fanget og vente på at andre skal gjøre arbeidet vårt. Og vi vil spørre: Hvordan vil massene noensinne bli i stand til å gå til aksjon etter en riktig linje hvis ikke de mest framskredne er trenet, og har vist vei blandt annet i demonstrasjoner av agitatorisk karakter? Er det ikke, kamrater, en fare for at linja deres i så fall kan fore oss ut i passivitet og være til skade for massenes kamp?

Og hvis ikke det er slik at MLF tar avstand fra agitatoriske demonstrasjoner, vil vi spørre: Hvorfor var dere da mot en agitatorisk demonstrasjon i september? Var ikke tidspunktet for agitasjon kommet? Men dere mente jo sjøl at det var kommet (den agitatoriske EEC/dyrtidsløpeseddelen). Hvorfor bruker dere da argumentet "propaganda for aksjon"? Hvorfor snakker dere da om at en slik demonstrasjon ville være "å kaste fortroppen alene ut i kampen?"

SUF (m-1) OG MLG's SYN PÅ KAMPEN MOT EEC.

I

Et av de fremste kjennetegnene ved kapitalismens imperialistiske stadium, er monopolenes og finanskapitalens objektive behov for å dele verden mellom seg. Kapitaleksporten, monopolkapitalistenes ekspansjon ut over de nasjonale grensene, får stadig større betydning. Denne "internasjonaliseringa" av økonomien er det som legger grunnlaget for den barbariske politiske og militære undertrykkelse som de imperialistiske stormaktene øver mot tilbakestående stater. Den er bakgrunnen for de store imperialistlandenes dominans over de mindre, kapitalistiske land og overgrepene mot deres nasjonale suverenitet, og for den omfattende skjerpinga av motsigelsene mellom imperialiststatene.

At EEC er oppstått og at det nå forsøkes utvidet, er selvsagt et resultat av utviklinga av den monopolkapitalistiske verdensøkonomien etter 2. verdenskrig. Det er nok å peke på motsigelsen mellom europeisk og amerikansk monopolkapital, sammensmeltinga av vest-europeiske storkonserner og banker, den europeiske herskerklassens voksende behov for et felles forsvars- og angrepsvåpen mot den europeiske arbeiderklassen og mot folkene i koloniale og halvkoloniale land. I denne forstand er det selvsagt riktig å si at EEC er en "logisk" og "nødvendig" konsekvens av utviklinga. Men det betyr ikke at en allianse som EEC og norsk medlemskap i EEC er noe "uavvendelig". De som hevder sånt benekter at massene er de virkelige heltene, at det arbeidende folket er den viktigste drivkraft som skaper historia. Forsøkene på å lemme Norge inn i EEC er et angrep på det norske folkets politiske, økonomiske og kulturelle interesser fra både utenlandsk og norsk monopolkapital. Mot dette angrepet er det at arbeiderklassen og de andre lag av folket må mobiliseres. Blir denne kampen ført på et riktig grunnlag og med stor nok kraft vil også folket kunne slå angrepet tilbake, hindre medlemskap i EEC.

II

Konkret er EEC først og fremst den vest-tyske monopolkapitalens angrep. Vest-tysk monopolkapital, som var hovedkraften bak Hitler og nazismen, kom seg raskt ovenpå igjen etter den 2. verdenskrig, aktivt støttet av USA-imperialismen. Alt i dag er det kommet så langt at tida er moden for nye store framstøt for økonomisk og politisk ekspansjon. Dette vises både ved de aktive tyske bestrebelsene på oppkjøp av Sovjet-unionen, DDR og andre øst-europeiske revisjonist-land og ved at Vest-Tyskland er den mest pågående krafta når det gjelder å utvide EEC. Alt idag står Vest-Tyskland for over 50% av vareeksporten i EEC. Og kapitaleksporten, investeringer og pengeplasseringer, øker meget raskt i alle deler av verden. Samtidig er den vest-tyske monopolkapitalen nært alliert med USA-imperialismen, og skal ifølge Nixon-doktrinen mer og mer overta USA's politiske og økonomiske lederstilling i Europa, akkurat som Japan skal det i Asia.

På denne bakgrunn slår SUF (m-1) og MLG fast følgende:

Bestrebelsene på å få Norge innmeldt i EEC er et imperialistisk angrep, ledet av vest-tysk monopolkapital, på det norske folket og den norske nasjonen.

Norsk medlemskap i EEC vil økonomisk og sosialt føre til verre kår for hele det arbeidende folket. Økt arbeidspress og arbeiderfiendtlige lønssystemer kjennetegner alle de internasjonale og gjennomrasjonaliserte storkonsernene. Dyrere varer og husleier følger automatisk med et medlemskap. Tvangsflytting fra landsbygda og småbyene, bortearbeid og fremmedarbeid, alt er utviklet systematisk i EEC-landa. Også mindre næringsdrivende, f.eks. småhandlerne, har objektive interesser av å bekjempe EEC-landas monopolistiske industri og varehuskjeder.

Politisk og kulturelt vil også et EEC-medlemskap få alvorlige konsekvenser. Monopolkapitalistene planlegger i dag å utvikle EEC til en politisk, økonomisk og militær union. Alt dette pøser i retning av en flernasjonal, vest-europeisk stat. I imperialismens epoke vil dette bare kunne bety en ting: de små statenes overgivelse av all nasjonal suverenitet til rovgrisk utenlandsk monopolkapital. På grunn av motsigelsene mellom imperialiststatene kan dette bare realiseres gjennom "fredelig" politisk tvang og økonomisk press, eller med krigerske midler, som sik-

rer Vest-Tysklands overherredømme.

Et medlemskap i EEC vil derfor systematisk bryte ned restene av den nasjonale sjølråderetten. At utenlandsk storborgerskap får herredømmet over Norge vil drastisk forverre folkets muligheter til å kjempe for sine rettigheter. Økt korporativisering, styrking av voldsapparatet mot folket, hardere undertrykkelse av fagforeninger, folkelige og politiske organisasjoner blir resultatet.

Kamp mot EEC er derfor kamp mot imperialistenes nasjonale undertrykkelse, det er å forsvare folkets økonomiske og politiske livsinteresser.

Kapitalistenes medløpere, trotskistene, hevder idag at det er å gå på akkord med småborgerskapets "snevre interesser" når kommunistene oppfordrer til kamp mot imperialistenes angrep på den nasjonale suvereniteten. Men når imperialistene idag prater om "internasjonalt samarbeid" i stedet for nasjonal suverenitet, er det nettopp for å kunne utbytte og undertrykke det arbeidende folket enda hardere. Når kommunistene kaster seg inn i kampen for å slå slike framskritt tilbake, er det nettopp for å forsvare folkets livsinteresser. Stalin har sterkt understreket hvilken stilling alle kommunister bør ta i den nåværende historiske fasen:

Tidligere ble borgerskapet betraktet som nasjonens leder, det forsvarte nasjonens rettigheter og uavhengighet og satte disse 'høyet av alt'. I dag gjenstår ikke et spor av 'de nasjonale prinsippene'. I dag selger borgerskapet nasjonens rettigheter og uavhengighet for dollar. Den nasjonale uavhengighetens og den nasjonale suverenitetens faner er blitt kastet over bord. Det finnes ikke tvil om at denne fanen må løftes og bæres fram av dere, representanter for de kommunistiske og demokratiske partier, hvis dere vil være patrioter i deres land, om dere vil bli nasjonens ledende kraft. Det fins ingen andre som kan løfte denne fanen."

Kampen mot norsk medlemskap i EEC vil med nødvendighet bli langvarig. Det har lenge vært klart at motsigelsene mellom imperialiststatene og folkets motstand i Skottland gjør en utvidelse vanskelig. Finanskapitalistenes ministre og Bryssel-byråkrati rekner 1972 som det tidligst mulige tidspunkt for norsk medlemskap. Og om forsøket på en slik innlemmelse ikke blir slått tilbake, vil de reaksjonære kreftene utvilsomt forsøke seg med en ny offensiv. Folket må derfor forberedes på en lang motstandskamp, det må utvikles et massearbeid som både politisk og organisatorisk tilfredsstiller dette perspektivet.

Marxist-leninistene har derfor en viktig oppgave i å rydde ut alle illusjoner i folket om at denne kampen kan avgjøres gjennom press på og arbeid i parlamentariske organer. For både norsk og utenlandsk monopolkapital har et EEC-medlemskap - eller en liknende markeds"løsning" - strategisk betydning. Monopolkapitalismens lovmessige kapitalkonsentrasjon og kapitaleksport vil alltid følges opp av forsøk på politiske tiltak, undertrykkelse av folk og nasjoner, som bidrar til å styrke finanskapitalistenes diktatur. Et nei til EEC i Stortinget vil utvilsomt utsette imperialistenes planer en viss tid, det samme kan bli resultatet av en folkeavstemning. Dette vil være en seier for folkets kamp, men den vil være høyst midlertidig. Historia lærer oss at den herskende klassen og store imperialiststater alltid vil sette seg ut over en "folkemening" som bare kommer til uttrykk i parlamentariske former. Det kan alt skje gjennom manipulasjoner med selve "avstemningen", gjennom å presse gjennom andre "tilknytningsformer", f.eks. Nordisk eller assosiering, eller rett og slett gjennom å tvinge saka gjennom uten hensyn til folkemeningen.

Derfor er det kommunistenes plikt å gå i spissen for at det arbeidende folket overalt må sette makt bak sine krav, bak parolen om nei til EEC. Bare gjennom at folket demonstrerer sin styrke, setter i verk aksjoner, demonstrasjoner og politiske streiker som klargjør sakas revolusjonære betydning, kan monopolkapitalistene tvinges til å gi etter. Marxist-leninistene må derfor knytte kampen mot EEC til kampen for den sosialistiske revolusjonen. Bare proletariats revolusjonære diktatur kan fullt og helt sikre folkets livsinteresser og en virkelig nasjonal suverenitet. Lenin har på en glimrende måte pekt på sammenhengen mellom denne kampen for dagskrava, for demokratiet og for den sosialistiske revolu-

sjonen:

"For ikke bare nasjonenes selvbestemmelsesrett, men samtlige grunnleggende krav om politisk demokrati under imperialismen er 'gjennomførbare' kun i ufullstendig og forvrengt form, og som sjeldne unntak (f.eks. Norges løsrivelse fra Sverige)....Men av dette framgår det på ingen måte at sosialdemokratiet skal gi avkall på omgående og besluttet kamp for alle disse kravene, å gjøre det ville bare være til fordel for borgerskapet og reaksjonen: tvert imot er det nødvendig å formulere og sette disse kravene ut i livet på revolusjonært og ikke reformistisk vis. En må ikke nøye seg med taler i parlamentet og verbale protester, en må trekke massene med i aktiv handling, utvide og oppildne og lede proletariatets kamp for ethvert grunnleggende demokratisk krav fram til direkte angrep på borgerskapet, dvs. til den sosialistiske revolusjon som vil ekspropriere borgerskapet." (Lenin, "Nasjonal politikk..." s. 128, Ny Dag 1971)

Dette perspektivet fornektes idag både av revisjonister og venstre-sosialdemokrater, av NKP og SF-ledelsen. Istedet forsøker de å hylle folket inn i parlamentariske illusjoner om kampen, de framstiller det som om den norske monopolkapitalistiske staten kan sikre nasjonal suverenitet i imperialismens epoke. Skal folket både på kort og på lang sikt kunne seire i kampen mot EEC og andre av monopolkapitalens framstøt, må slike myter hensynsløst bekjempes, ikke minst hvis de skulle oppstå i kommunistenes egne rekker.

IV

I kampen mot EEC er det nødvendig at arbeiderklassen - som den mest revolusjonære klassen - tilkjenper seg en ledende rolle. Men enhver tendens til å framstille det som om bare arbeiderklassen er å stole på i denne kampen, må avvises. Både kortsiktig og strategisk (kampen for revolusjonen) er det av særlig viktighet å mobilisere det arbeidende småborgerskapet som en forbundsfelle for arbeiderklassen. Det må utvikles former for masseorganisering som tilfredsstiller både behovet for fasthet og for brei mobilisering.

Fra første stund i kampen mot EEC har SUF (m-l) og MLG lagt vekt på formann Maos oppsummering av KKP's erfaringer:

Vår hovedoppgave er nå å mobilisere de brede lag av massene til å delta i den revolusjonære krigen, og med denne krigen som middel styrte imperialismen og Kuomintang, spre revolusjonen over hele landet og drive imperialismen ut av Kina. Den som ikke legger tilstrekkelig vekt på denne hovedoppgaven er ingen god revolusjonær kader. Om våre kamerater virkelig fatter denne oppgaven og forstår at revolusjonen for enhver pris må spres over hele landet, da bør de ikke i noen henseende forsømme eller undervurdere spørsmålet om de brede massenes umiddelbare interesser, deres velferd. For den revolusjonære krigen er massenes krig, den kan bare føres ved at man mobiliserer massene og stoler på den." (Mao Tse-tung, "Søgg for massenes velferd, rett oppmerksomhet mot arbeidsmetodene", Store rød, sv. utg. s. 45.)

Da kampen mot EEC for alvor startet på ny i fjor sommer la vi derfor avgjørende vekt på at den måtte knyttes nøye sammen med alle de EEC-forberedende tiltak som idag rammer massenes velferd. Derfor ble det gjennom parolen Kamp mot EEC og dyrtid trukket opp en helt riktig linje for kampen.

Overalt hvor marxist-leninistene og de mange andre progressive, som støtter denne linja har klart å knytte arbeidet mot medlemskap i imperialistalliansen EEC konkret til dyrtida på stedet eller til andre EEC-forberedende tiltak har kampen hatt framgang, det gjelder bl.a. enkelte boligdyrtidsaksjoner. Uttalelser fra bl.a. Oslo Sporveisbetjenings Forening, og klubben ved Trondheims mek. verksted og ovnshusarbeiderne i Sauda er også tydelige tegn på at den framskredne del av arbeiderklassen har gjort denne linja til sin egen. Også i tida framover tyder alt på at dette vil være en riktig hovedparole for kampen. Den siste indeksreguleringa gav på ingen måte skikkelig kompensasjon for høstens og "prisstopptidas" prisstigning. Samtidig er det klart at prisstigninga på ny vil bli intensivert. Bare i mars steg indeksen med nye 0,7 poeng. Alt tyder på at prisgaloppen vil skyte enda raskere fart utover sommeren. Dette vil med nødvendighet bli møtt med kamp fra det arbeidende folkets side, fra arbeiderklassen, pensjonister, elever, studenter og den arbeidende del av småborgerskapet. Nettopp fordi EEC-dyrtidslinja forener denne helt nødvendige kampen

for de materielle livsinteressene med den politiske kampen mot imperialistklubben EEC sikrer den en mest mulig effektiv utnyttelse av folkets motstandsvilje og slagkraft.

Arbeiderkomiteene mot EEC og dyrtid er derfor også den fronten som idag står for den politiske linja i motstandsarbeidet som kan sikre en seier i arbeidet.

V

Helt fra ifjor høst har linja med kamp mot EEC og dyrtid vært forfektet av Arbeiderkomiteen, som ble dannet på et åpent møte i Oslo i slutten av september 1970. SUP (m-1) og MLG støttet komiteen aktivt fra første stund, men så hele tida klart at den ikke kunne oppfattes som det endelige uttrykket for arbeiderklassens organisering mot EEC. Etter vår oppfatning burde Arbeiderkomiteen være en ledende komite for spredning av agitasjon og propaganda mot EEC og dyrtid på et landsomfattende plan, samt for danning av lokale frontaksjoner og komiteer. Spørsmålet om når og hvordan en landsomfattende frontorganisasjon evt. kunne dannes måtte nødvendigvis avgjøres seinere.

Arbeiderkomiteens arbeid gav i løpet av høsten ikke så stor framgang som ventet. Likevel ble det oppnådd en hel del positive resultater. I Oslo ble det på kort tid mobilisert en demonstrasjon mot det EEC-vennlige statsbudsjettet, som samlet 1500 deltakere. En rekke komiteer ble opprettet rundt om i landet. Arbeiderkomiteen tok også initiativet til den landsomfattende aksjonsdagen 2. desember. Selv om det viste seg at komiteene mange steder ennå var for små og svake til å samle virkelig masseoppslutning, var resultatet stort sett meget godt. Aksjonsdagen var til da den første eksterne mobiliseringa mot EEC i noen større målestokk siden kampene først i 60-åra. En rekke steder ble det oppnådd svært gode resultater. Bl.a. samlet demonstrasjonene i Trondheim og Bergen flere deltakere enn noen anti-imperialistiske arrangementer eller Rød Front-tog hadde gjort før. De viktigste svakhetene lå utvilsomt i at den sentrale komiteens arbeid var endel svekket av byråkratiske feil, med dårlig kontakt til lokalkomiteene og manglende grep om oppretting av nye.

I løpet av det første kvartalet i 1971 har imidlertid arbeidet både sentralt og lokalt utviklet seg med stor fart. Lokalkomiteene har fått et bredere massegrunnlag, antallet komiteer har steget fra omlag 40 til 70-80. Sentralt har grepet om planlegginga blitt styrket, og kontakten med komiteene har blitt bedre, selv om den ennå kan utbygges kraftig. I Oslo/Akershus er arbeidet nå kommet så langt at det i slutten av mai vil bli arrangert en kongress som bl.a. foretar valg på en egen fylkesledelse for ergionen. Særlig betydning har også den store framgangen i studiearbeidet. På arbeidsplasser, skoler og i boligstrøk har studiene vist seg å bli et nøkkelledd i arbeidet med å utvikle sjølstendige "arbeideraktivister" og utbygge frontens organisasjon. Slike massestudier blir også i framtida et avgjørende middel til å styrke folkets motstandskamp.

Kampuka mot EEC som ble arrangert 22-28 mars, ble et konkret uttrykk for denne framgangen. I Oslo samlet demonstrasjonen 2-3000 deltakere. I Fredrikstad var det en meget vellykket demonstrasjon med 200 i toget. Omlag 70 steder rundt om i landet var det eksterne manifestasjoner: stands, møter, dørsalg, demonstrasjoner. Det første nummeret av Arbeiderkomiteens avis ble solgt i 40000 eks. i løpet av uka. EEC-dyrtidsheftet, som er grunnboka i studiearbeidet, ble solgt i nye 5000 eks. I alt har spredninga av den nå kommet opp i nesten 30 000.

At det har vært framgang betyr ikke at det ikke fremdeles fins viktige feil. Mange steder har f.eks. komiteene lagt svært liten vekt på å verve nye medlemmer til arbeidet. Arbeiderkomiteen sentralt har imidlertid tatt et avgjørende skritt for å rette opp dette. I forbindelse med frontens omfattende aktivitet 1.mai vil nettopp rekrutteringsarbeidet bli satt i høysetet. I tillegg foreligger det en rekke planer for nye propagandainitiativ, bl.a. med en brosjyreserie som tar opp spesielle problemer: EEC og skolen, EEC, imperialismen og den nasjonale suvereniteten, EEC og boligdyrtida osv. Alt i alt nå det sies at Arbeiderkomiteen både har hatt stor framgang i sitt arbeid, og at denne etter alt å dømme vil øke i tida framover.

Noen kamrater i MLF har imidlertid ført fram hard-kritikk mot Arbeiderkomiteens arbeid. De har hevdet at dette stort sett går dårlig, og at dette skyldes svakhet som er "innebygd" i Arbeiderkomiteen fra starten av. Det dreier seg i første rekke om at komiteens navn er til hinder for at den skal oppfattes som en initiativkomitee. De ønsker et navn på komiteen som markerer dette direkte. Samtidig har det også blitt hevdet fra de samme kameratene at Folkebevegelsens styrke i forhold til Arbeiderkomiteen særlig skyldes at den siste ikke har proklamert en landskongress som et viktig mål.

Etter SUF (m-l)s og MLGs oppfatning er denne kritikken både overflattisk og feilaktig. For det første mener vi at påstanden om komiteens dårlige arbeid må bygge på høyst mangelfulle informasjoner. Vi har konkret pekt på en rekke utmerkete resultater som alt er oppnådd i frontens arbeid. Å underslå dette eller undervurdere det bør marxist-leninister være de siste til å gjøre. Sjølsgt finnes det også feil. Men å tro at det å kalle Arbeiderkomiteen for Tiltakskomite vil styrke arbeidet noe vesentlig, er etter vår mening å forveksle virkeligheten med begreper. Slik vi ser det er den største hindringa for en enda raskere framgang enkelte marxist-leninisters vakling og uvilje til å kaste seg med full kraft inn i massearbeidet. Mange steder har det eksistert en dårlig tendens, nemlig at arbeidet blir "delegert" til et fåtall m-l-medlemmer. Arbeidet mot EEC og dyrtid er idag den sentrale kampoppgaven. Å utvikle m-l-bevegelsen til en virkelig ledende kraft i det arbeidende folkets kamp mot dette imperialist-framstøtet er også helt avgjørende for framgangen i det partibyggende arbeidet. Våre kamerater i Kinas Kommunistiske Parti understreker som en av sine viktigste erfaringer at "partiet bygges i kamp". Å kaste alle marxist-leninister inn i massearbeidet mot EEC og dyrtid er derfor helt nødvendig for å kunne løse de strategiske oppgavene: Skape et kommunistisk parti som kan lede arbeiderklassens og folkets kamp for den sosialistiske revolusjonen.

Å sette arrangement av en landsomfattende kongress som et alfa og omega i motstandsarbeidet er etter vår mening å stille behovene nokså på hodet. For forutsetningen for en kongress må nødvendigvis være at det over hele landet er utviklet lokale frontkomiteer med et stort antall medlemmer og et aktivt massearbeid. Dette arbeidet driver Arbeiderkomiteen med idag, og det har som påpekt hatt stor framgang. Nettopp dette vil bidra til å hindre at et møte for komiteene på landsbasis blir en "papirkongress", det vil sikre at et slikt arrangement virkelig kan styrke demokratiet i fronten og sikre et bedre grep på arbeidet framover.

VI

Da Folkebevegelsen mot EEC ble dannet ifjor sommer av et "ministerråd" var det marxist-leninistenes vurdering at den heller ikke ville utvikle seg til noe annet enn en papirorganisasjon. Dette har vist seg å være en overflattisk og feilaktig analyse. FB har idag titusener av medlemmer, de fleste av dem fra proletariatet og det arbeidende småborgerskapet. Dette viser at vi da undervurderte de motsigelsene EEC-spørsmålet skaper i borgerskapets rekke (bl.a. backes FB kraftig av enkelte borgerlige aviser og får stort sett en velvillig behandling av statsinstitusjonen NRK), samt tempoet i mobiliseringa av småborgerskapet i utkantsstrøka. De siste gruppene kunne vi ikke vente umiddelbart kunne vinnes for en riktig linje. At det samtidig i enkelte deler av pressa ble gjort sektariske feil, som ignorerte den objektive motsigelsen mellom ledelse og medlemmer i FB, (bl.a. KK nr. 10/70), bidro til å skyve endel progressive FB-medlemmer fra oss. At slike feil gjentas så seint som våren 1971 i Røde Fane er etter vår mening kritikaverdig.

I dagens situasjon må sjølsgt hovedvekta av arbeidet legges på utviklinga og utbygginga av arbeiderkomiteene. Men det vil være sektarisk av kommunistene å neglisjere de store deler av de progressive massene som idag er organisert i FB. Vi må aktivt arbeide for å vinne oppslutning om den riktige linja for kampen - kamp mot EEC og dyrtid - overalt hvor det er mulig. Enkelte steder, hvor det best tjener kampen mot EEC, arbeider idag marxist-leninister immafor FB. Nettopp fordi den politiske linja er det grunnleggende, ser SUF (m-l) og MLG dette som en riktig og nødvendig ting. Til nå har det vært gjort alt for lite for å bekjempe FBs reaksjonære ledelse, utvikle enheten med de vanlige medlemmene og på den

måten sikre at folkets kamp mot EEC virkelig kan styrkes og seire.

VII

Kort formulert. Det arbeidet marxist-leninistene hittil har drevet mot EEC har i all hovedsak vært bra. Vi har staket ut en riktig linje for motstandskampen, og stått sentralt i å bygge ut en landsomfattende front på dette grunnlaget. Denne anti-kapitalistiske fronten, Arbeiderkomiteen mot EEC og dyrtid, utvikler seg idag meget godt. Å vurdere dens arbeid negativt finnes det ikke noe objektivt grunnlag for.

I marxist-leninistenes arbeid eksisterer det imidlertid ennå visse avgjørende svakheter. Vi vil særlig framheve at det blant enkelte fortsatt hersker en viss usikkerhet på det nasjonale spørsmål, at det har vært for få initiativer for å utvikle enheten med FBs grunnplan, og spesielt at ikke alle marxist-leninister har kastet seg aktivt nok inn i kampen. Dette er vanskeligheter som vi med felles anstrengelser fra de tre m-l-organisasjonene burde kunne løse.

For arbeidet mot EEC og dyrtida er framtida lys!

RAPPORT FRA MLF I FORBINDELSE MED MÖTENE OM EEC OG DYRTID.

Förste møte ble holdt tidlig i sept. 1970. Mötet var innkalt av AU-ene i MLF, ML-gruppene og SUF(ml), og de respektive organisasjoners AU-medlemmer samt studieutvalg-medlemmer var tilstede. Dagsorden inneholdt rapport om det felles arbeid med grunnsirkelen, avklaring om samarbeidet på dette felt, og politisk kritikk av grunnsirkelen. Videre: forslag om demonstrasjon (22. september) mot EEC og dyrtid.

Fra MLF's side ble det lagt fram kritikk av en passus som gjentok seg fem steder i studiesirkelen - endog som spørsmål. I denne passusen ble det framholdt at formålet med studiene var å bli flinke til å lage revolusjon.

MLF's representanter i studieutvalget hadde oppdaget denne feilen i den trykte studiebrosjyren, men mente at det opprinnelige utkastet til studiebrosjyre hadde hatt en helt annen formulering. MLF's representanter hadde ikke kunnet kontrollere de siste fasene för brosjyren forelå ferdig (redigering, korrektur etc.), og kunne derfor ikke avklare når feilen var oppstått. De hadde imidlertid öyeblikkelig gitt beskjed om at denne feilen forekom, og MLF's AU var orientert, men brosjyren var altså ferdigtrykt.

Det ble fra MLF's side framholdt at det var en alvorlig feil dersom en slik feilaktig oppfatning av ml-ernes oppgave i klassekampen ble lansert i en studiebrosjyre - og en slik feil vist at masselinja ikke var riktig tolket.

Den videre debatt avklarte at det hadde vært meget kluss når det gjaldt forberedelsene til og mulighetene for kommunikasjon innad i trekant-utvalget, og det ble enighet om å rette opp dette för å hindre liknende situasjoner i framtiden.

Mötet var også enig i at den påpekte passusen i studiebrosjyren var politisk feilaktig, og at den måtte rettes snarest. I et vedtak som ble gjort angående dette, het det at de trykte eksemplarer av studiebrosjyren skulle suppleres med en clipp, hvor det ble forklart at passusen var feilaktig, mens det riktige å tjene arbeiderklassen ved å formidle revolusjonär teori etc., var det som egentlig skulle fram. I nytt opplag av studiebrosjyren skulle dette selvsagt rettes direkte.

Når det gjaldt en eventuell demonstrasjon mot EEC og dyrtid ble det klargjort at bl.a. SUF(ml) - gjennom sine folk i frontorganisasjonene - hadde lansert planen om en demonstrasjon mot EEC og dyrtid. Menningen var at Kampanjen Norge ut av NATO skulle stå som arrangör av denne.

MLF's representanter mente at dette ikke kunne være riktig, og anså i tilfelle en slik demonstrasjon som brudd påmasselinje - fordi:

Det var ikke gått ut noen propaganda om EEC og dyrtid - EEC-brosjyren var bl.a. ikke ferdig, og ikke engang de mest framskredne av massene hadde hatt anledning til skikkelig diskusjon om strategien for kampen. Hvordan arbeiderklassen skulle finne sin plattform og bli ledende i kampen.

Forholdet til Folkebevegelsen mot EEC og alternativet til den, nemlig viktigheten av å ta utgangspunkt for kampen i dyrtida, var kort sagt hverken skikkelig diskutert utenfor organisasjonene eller nådd ut til massene.

MLF's representanter påpekte videre at det særdeles var galt å be en frontorganisasjon som Kampanjen Norge ut av NATO - gjennom sin toppledelse - å vedta en slik aksjon uten at medlemmene hadde muligheter för å trekkes med i opplegget. (Demonstrasjonen var endog forutsatt å finne sted dagen för årsmötet i Osloavdelingen av Kampanjen ble holdt.)

MLF's representanter framholdt videre at det her måtte være lagt opp et tidsskjema fra SUF(ml) sentralt, og slik MLF så saken bröt dette med den opprinnelige strategi for mobilisering som var bifelt tidligere i felles kademöte om EEC-aksjonen. På dette tidligere mötet var

var planlagt mobilisert i lang tid allerede, at det var umulig å stoppe den - og hvis det var så at arbeiderne på Norgas ikke skjønnte betydningen av dette måtte de heller holdes utenfor. SUF(ml)'s representanter kunne fortelle at alle rapporter de hadde fått fra arbeidsplassene fortalte at folk så å si lå klar i startgropa for å sette i gang arbeidet mot EEC og dyrtid - i over en måned hadde de fått rapporter som hadde gjort det klart at det var fullt grunnlag for å sette igang med demonstrasjonen.

Bessverre førte heller ikke dette møte til nærmere avklaring om saken.

Den 28. sept. ble det innkalt til møte angående ml-organisasjonenes holdning vel opprettelse av arbeiderkomiteer i kampen mot EEC og dyrtid - et initiativ som hadde sitt utspring på møtet som Sporveisbetjeningens og bedriftsklubben på Norgas skulle avholde dagen etter.

Representanter fra SUF(ml), MLG og MLF møtte.

Lovedsaken på dette møtet var å enes om forslag på et navn for og mandat for den komite som skulle velges på Sporveisbetjeningens og Norgas-klubbens åpne møte. Det ble fra ML-gruppene og SUF(ml)'s side foreslått at komiteen skulle ha navnet: Arbeiderkomiteen mot EEC og dyrtid. Dette ville ikke MLF's representanter gå helt med på - med begrunnelsen om at et slikt navn var klart bindende.

I debatten på møtet så det først ut til å bli enighet om at den komite som skulle opprettes på det kommende møte av fagorganiserte, skulle være en tiltakskomite - og ut fra dette ble det fra MLF's side framsatt forslag om at komiteen måtte få et navn som ikke bandt: Det ble bl.a. foreslått et navn som "Aksjonsutvalget for norske arbeiderkomiteer mot EEC og dyrtid".

Et slikt forslag kunne imidlertid ikke alle representantene gå med på, spesielt var ML-gruppenes representanter imot dette fordi - ble det hevdet - et slikt navn ga rom for fortolkninger.

Det ble sagt at et slikt navn ville være et tegn på at her forelå to linjer, hvilket ville få "folk" til å lure. I navnet på komiteen måtte det ikke, ble det bestemt hevdet, komme fram noe som kunne gi rom for tvil spekulasjoner omkring linja - og i tillegg ble det hevdet at forslaget som kom fra MLF ga muligheter for en plattform for den linja MLF representerte.

En av ML-gruppenes representanter sa like ut at han påtok seg ansvaret for å avklare mulighetene til at en slik plattform kom fram - og han foreslo så at komiteen skulle få navnet: Aksjonskomiteen mot EEC og dyrtid.

Det ble i den videre debatt også hevdet at det her var kommet fram to linjer og to oppfatninger som hadde betydning for ML-bevegelsen. MLF's linje og oppfatning ble i dette tilfelle representert ved forslaget om tiltakskomite; en karakteristikk som etter SUF(ml)'s og ML-gruppenes representanters mening ikke tilstrekkelig gjorde klart hvilken ledende faktor den planlagte komiteen skulle være. SUF(ml)'s og ML-gruppenes representanter framholdt det viktige i at det ledende ved komiteen kom klart fram alt i navnet.

MLF's representanter ga som grunn for sin holdning at en ikke hadde gjennomført tilstrekkelig arbeid med mobiliseringen på arbeidsplassene, slik at en kunne vente bred representasjon fra arbeiderklassen på det kommende møte i Oslo. Først om dette hadde vært tilfelle kunne en representativ arbeiderkomite dannes sentralt.

MLF's linje var å ta initiativet på det åpne møtet, arrangert av Norgasarbeiderne og Sporveisbetjeningens forening, og la det munne ut i en tiltakskomite som skulle arbeide for det organisatoriske mål: Arbeiderkomiteer lokalt i tillegg til bostadsaksjonsutvalg, og ut fra dette grunnplan danne den endelige og sentrale "Arbeiderkomiteen mot EEC og dyrtid" som et valgt organ - ut fra prinsippene om den politiske plattform, som det hersket full enighet om.

MLF's representanter måtte imidlertid innse at SUF(ml)'s og ML-gruppenes egen propaganda og mobilisering overhodet ikke hadde noen forankring i

masselinja blitt presisert, og studiene hadde vært knyttet til Mao Tse-tungs anvisninger (gjengitt i sitatboka side 137).

På møtet nå forsvarte i første omgang spesielt SUF(ml)s representanter i det foreslåtte opplegget om demonstrasjonen, men etter en tids debatt som gjorde det klart at enkelte av deres egne representanter ikke ville forsvare opplegget, uttrykte samtlige representanter at opplegget med Kampanjen Norge ut av NATO som arrangør måtte droppes - det var feilaktig, og SUF(ml)s representanter ville korrigere dette. Men SUF(ml)'s representanter forsvarte opplegget for øvrig om demonstrasjon - endringen gikk nå på at det skulle være en ml-demonstrasjon.

MLF's representanter framholdt at hovedsaken fortsatt ikke var korrigert i henhold til masselinja (kfr. MLF's argumenter om demonstrasjonen).

Møtet kunne sluttelig bare konstatere at enighet ikke var oppnådd, og at en derfor måtte søke å få et nytt møte etter at organisasjonene hver på sitt hold hadde studert spørsmålets politiske sider.

Det ble vedtatt å holde nytt møte 3 dager seinere med representanter for organisasjonene.

På dette møtet ble det fra SUF(ml) foreslått en dagsorden som lød på den praktiske gjennomføringen av demonstrasjonen. Dette ble påpekt fra MLF's side som minnet om at en på forrige møte ikke var kommet fram til enighet om å avholde noen demonstrasjon. Etter dette ble dagsorden endret på papiret til diskusjon om hvorvidt demonstrasjonen skulle holdes, og hvordan en måtte mobilisere for kampen. I praksis falt imidlertid SUF(ml) og ML-gruppenes representanter tilbake til den opprinnelige dagsorden: De kom stadig vekk tilbake til gjennomføringen av demonstrasjonen. En representant fra SUF(ml) som gjorde det klart at hun var engasjert i arbeidet med den praktiske gjennomføringen av demonstrasjonen, orienterte om at løpesedler om EEC allerede var under spredning, og framholdt at "massene" bare ventet på at demonstrasjonen skulle settes i gang. Som et slags argument ble det fra SUF(ml)'s representanter også hevdet at "massene" ville bli sure og skuffet dersom ikke demonstrasjonen fant sted.

Møtet avsluttet uten at man kom til enighet. MLF's representanter gjorde det klart at de ville ta saken på ny opp i MLF, og presiserte at dersom demonstrasjonen ble avholdt måtte MLF bli orientert, slik at organisasjonen kunne vurdere den videre situasjon i henhold til demonstrasjonen. Det ble sluttelig nevnt på dette møtet - uten at noen nærmere avgjørelse ble tatt - at nytt møte burde avholdes.

MLF ble kort tid etter dette møte kontaktet av SUF(ml) og bedt om å komme på møte for å drøfte saken enda en gang. Representanter fra MLF og SUF(ml) møtte. ML-gruppene var ikke representert på dette møtet.

Det ble klart at SUF(ml) også møtte med representanter for de arbeidsgrupper som var satt ned for å ordne med den praktiske gjennomføringen av demonstrasjonen, og dagsorden som ble foreslått på dette møtet var den samme som først kom fra m på forrige møte, altså: Den praktiske gjennomføringen av demonstrasjonen.

Dette ble selvsagt på ny påpekt fra MLF's representanter som ikke kunne gå med på å diskutere den praktiske gjennomføringen av en demonstrasjon de slett ikke var enige i ble avvirket. Denne gang ble det fra SUF(ml)s representanter svart at en endring av dagsorden ikke ble godtatt. Møtet var innkalt nettopp for å diskutere den praktiske gjennomføringen av demonstrasjonen, og en endring av dagsorden ville gi et helt annet møte enn hva det var lagt opp til.

MLF's formann gjorde det da klart at han ikke kunne være med på en slik diskusjon, og at han måtte forlate møtet da han ihvertfall ikke følte seg forpliktet til å ikke gi opp MLF's syn uten å konferere med organisasjonen. Dette medførte at SUF(ml)'s representanter strøk dagsorden og foreslo en diskusjonsrunde på eventuelle andre aksjoner. Men det gikk med denne diskusjonsrunden som det hadde gått på forrige møte - bortsett fra at det nå fra SUF(ml)s side ble hevdet at innvendingene angående demonstrasjonen fra MLF's side var feilaktige, at demonstrasjonen

dette syn, og at det var knapp tid til å ta dette opp på nytt i disse organisasjoner. Sett på bakgrunn av at det nå var et åpent møte samme dag (klokka nærmet seg 02.00 på natta da en fant å måtte avbryte dette debatt-møtet), var det uheldig å få en åpen konfrontasjon om uenighet i ml-organisasjonene omkring de to syn som her gjorde seg gjeldende.

MLF's representanter måtte da bøye av i markeringen av sitt syn under hensyn til det som her er nevnt, og under forutsetningen av at innledningen og eventuelle forslag på det kommende møte ikke avskar MLF's syn i spørsmålet.

Det ble sluttelig derfor enighet om ikke å provosere frem konfrontasjon mellom de ulike syn på det åpne møtet. Man skulle konsentrere seg om den politiske hovedsaka - linja som kjørte kamp mot EEC og dyrtid frem som hovedparole - og spesielt de fagorganisertes plattform for kampen, den særegne oppgaven ved dette møtet.

MLF's representanter sa klart fra at de følte seg utspilt taktisk og var bundet av situasjonen som var oppstått p.g.a. SUP(ml)s og ML-gruppens suverene utkjør i saken inntil da. Derfor måtte denne saken få et etterspill i form av et politisk oppgjør på et felles trekantmøte, hvor de tre sentralkomiteene måtte ta ansvaret for den praksis som var ført i EEC-saken, bl.a. gjennom de faglige utvalg.

Rapporten er utarbeidet av MLF's representanter på møtene.

RAPPORT FRA SL/AU OG SKAU I SAMBAND MED EEC-ARBEIDET.

Det foreligger 3 rapporter om samarbeid/samarbeidsproblemer i EEC-arbeidet til de felles sentrale møtene. Den ene rapporten er en fellesrapport MLF's første rapport er langt mer detaljert enn denne og gjegir uttalelser av enkelte kamerater i bestemte sammenhenger osv. Det er denne rapporten, ikke fellesrapporten, som har gitt utgangspunkt for MLF's kritikk av SL/AU og SK/AU, ikke minst med hensyn til møtet natten før danninga av EEC og dyrtidskomiteen. Etter vår mening er dette et meget dårlig utgangspunkt: MLF's rapport er her uriktig på vesentlige punkter.

Vi skal her 1) forklare hvorfor SL/AU og SK/AU ikke har villet belaste de siste møtene med en konkret diskusjon om møtet natten før danninga av EEC og dyrtidskomiteen og 2) gi den framstillingen av møtet vi mener er den korrekte.

1. Det enstemmig uttalte formålet med rapportpunktet på nest siste møtet var at vi skulle trekke den politiske essensen ut av rapportene om EEC-arbeidet for slik å forbedre oppsummeringa, den mer prinsipielle diskusjonen om linjene i EEC-arbeidet og synet på masselinja i samband med dette. I tråd med dette var det enighet om å gjøre rapportpunktet kortest mulig, dvs. unngå debatt om konkrete saker ut over det som var nødvendig for å avdekke sentrale politiske meningsdivergensar.

Sjøl om vi var uenig i den framstillinga MLF ga av møtet natten før danninga av EEC og dyrtidskomiteen, mente vi det var viktig av oss å gjøre vårt for å fastholde den målsettingen vi alle hadde for rapportpunktet ved å være tilbakeholdne m.h.t. på konkret vis å imøtegå MLF's framstilling. Vi kunne ikke se at en diskusjon av typen det skjedde/skjedde ikke, den sa/sa ikke ville bringe oss nærmere den gjennomgripende politiske diskusjonen vi må ha om vi skal styrke enheten i ml-bevegelsen.

Inidlertid kan ikke SL/AU og SK/AU godta at MLF's framstilling av møtet natten før danninga av EEC og dyrtidskomiteen blir stående som den eneste. Ikke bare fordi den etter vår mening er uriktig på vesentlige punkter, men også fordi representantene fra MLF gjentatte ganger har framholdt sin framstilling som den eneste korrekte, den objektivt riktige - uansett hva vi måtte si.

2. Hva skjedde på møtet natten før danninga av EEC og dyrtidskomite.

Bakgrunnen for dette nattemøtet var at det skulle opprettes en komite mot EEC og dyrtid og at det i samband med dette var en antydning eller mulig uenighet om komiteens karakter og navn. Stiftelsesmøtet var satt til dagen etter, KK skulle ut samme dag med støtte-proklamasjon fra de tre organisasjonene.

Studiene på "delen og helheten" gikk på vårt felles ansvar for enheten utad i den gitte situasjonen, pekte på den nødvendige begrensa målsetting for møtet og nødvendigheten av smidighet m.h.t. å komme fram til enhet på definert grunnlag, om nødvendig ved kompromiss.

Under studiene ble det full enighet om at målsettinga for møtet skulle begrenses til 1) bli enig om politikken på møtet dagen etter som kjørte ut ei riktig linje m.h.t. komiteens mandat vi alle kunne være enig om 2) bli enig om et navn på komiteen som kunne kjøres ut, som ikke låste linja m.h.t. komiteens karakter og oppgaver, men ga åpning for en diskusjon om dette på trekantmøter med fulltallige AU'er. Alle var enig i denne målsettinga, m.a.o. at den prinsipielle diskusjonen ikke skulle foregå der og da, men tas seinere. Ingen reagerte negativt på studiene på møtet: De var tvertimot både gode og målretta.

SL/AU la så fram et forslag til hovedpolitisk linje på møtet dagen etter som tok opp komiteens mandat. Dette forslaget til foreløpig mandat slo fast at komiteen ikke kunne anses som det endelige uttrykket for

folkets organisering av motstanden mot EEC. Komiteen måtte supplere seg sjøl etter som kampen blei utvikla, og det skulle arrangeres åpne møter av fagorganiserte og andre for å diskutere utviklinga av kampen mot EEC og dyrtid. Det var ingen uenighet om dette mandatet.

Spørsmålet om navn på komiteen skulle vise seg å bli mer innfløkt å løse. SL/AU og SK/AU satte fram forslag på "Arbeiderkomiteen mot EEC og dyrtid". MLF's representanter var uenig i forslaget og stilte motforlsag på "Tiltakskomite for opprettelse av arbeiderkomiteen mot EEC og dyrtid". Debatten dreide seg i hovedsak, og i tråd med møtets målsetting, om hvilket av de to forslagene det var som ikke låste linja n.h.t. prinsipiell debatt om komiteens mandat og oppgaver, herunder spørsmålet om kongress. SL/AU og SK/AU hevdet at MLF's forslag låste linja ved at det klart stilte arbeidet for en kongress som den sentrale oppgaven for komiteen, samtidig som forslaget understreket det ikke-ledende og foreløpige ved komiteen for sterkt. Dette samtidig som vi (jfr. innleiinga om mandatet) ikke så komiteen som noe mer enn en initiativkomite, men en ledende initiativkomite.

MLF's representant var uenig i vårt forslag samtidig som han mente at nettopp deres forslag ikke låste linja, men ga åpning for videre diskusjon på mer prinsipielt grunnlag. Denne debatten opptok 4/5 av navnedebatten. På et tidspunkt da debatten dels holdt på å låse seg, dels gå utover møtets målsetting, minte en av MLG-representantene om det felles ansvar for å oppnå enighet. Han påtok seg ikke noe "eget" ansvar for å begrense debatten, eller hindre MLF's syn på komiteens plattform å komme fram. Han helt enkelt minnet møtedeltakerne om at en prinsipiell debatt om plattformen gikk ut over møtets målsetting (og ville kreve langt mer av tid og forberedelse). For å unngå at debatten låste seg omkring de to framsatte forslagene, satte SL/AU fram et kompromissforslag: Aksjonskomiteen mot EEC og dyrtid. Dette forslaget slutta SK/AU seg til. Etter en kort debatt om dette forslaget la MLF's representant fram et eget kompromissforslag: Aksjonsutvalg for opprettelse av norske arbeiderkomiteer mot EEC og dyrtid. Debatten om disse to kompromissforslagene var langt kortere og tangerte i langt mindre grad prinsipielle saker enn den foregående debatten. SL/AU og SK/AU syntes MLF's forslag var langt, kronglete og ikke ble noe "sterkere" forslag enn det vi sjøl la fram. Vi ble ikke overbevist av MLF's argumentasjon og holdt fast ved vårt eget forslag som det forslaget som burde kunne samle alle og var "åpent" n.h.t. den seinere diskusjonen. Resultatet av denne diskusjonen var at MLF sa seg enig i dette forslaget.

SL/AU og SKAU vil hevde at MLF's rapport og MLF's framstilling av møtet har følgende vesentlige mangler:

1. Den presiserer ikke i tilstrekkelig grad den begrensa og på forhånd definerte målsetting møtet hadde.
2. Den glemmer for en stor del den viktige første del av møtet: Enigheten om innleiing og foreløpig mandat til utkjör dagen etter.
3. Den glemmer MLF's første forslag til navn: Tiltakskomite for opprettelse av arbeiderkomiteen mot EEC og dyrtid.
4. Den glemmer at 4/5 av navnedebatten dreide seg om dette navnet kontra Arbeiderkomiteen mot EEC og dyrtid og implikasjonene ved å velge ett av disse forslagene
5. Den hevder at MLF's forslag om "Aksjonsutvalget for opprettelse av norske arbeiderkomiteen mot EEC og dyrtid" ble satt opp mot "Arbeiderkomiteen mot EEC og dyrtid". Dette forslaget fra MLF var en reaksjon på SL/AU's kompromissforslag om "Aksjonskomite mot EEC og dyrtid", og ble alstå satt fram etter dette forslaget.
6. Ved at den overfører uttalelser og argumenter fra den første del av navnedebatten til kompromissforslag-debatten, blir f.eks. den ene MLG-representantens oppfordring om å holde fast ved møtets begrensede målsetting satt ut av sin sammenheng og blir således totalt misvisende og delvis meningsløs.

SL/AU og SKAU vil hevde at vår ardlige intensjon med å ta initiativet til møtet natten før danninga av EEC og dyrtidskomiteen var å skape enhet utad i en pressa situasjon, men enhet alle de tre organisasjonene kunne stå inne for ved at der ikke låste linja for seinere prinsipiell diskusjon. Vårt felles utgangspunkt på møtet var enighet om en begrensa og målretta diskusjon med dette siktepunktet. Det er SL/AU og SKAU's bestemte inntrykk at MLF's representanter fullt ut godtok og var enig i dette på møtet. I MLF's rapport og MLF's seinere framstilling av møtet kommer dette mindre klart fram. Derfor denne utfyllende rapporten.

Det har vært og er SL/AU og SKAU's mening at en diskusjon på grunnlag av divergenser i synet på hva som skjedde/ble sagt på møtet natten før danninga av EEC og dyrtidskomiteen ikke bør belaste trekantmøtene. Derfor er denne rapporten å betrakte som et vedlegg, en etter vår mening nødvendig korrigerings og utfylling til den felles rapporten og EEC-arbeidet.

SL/AU SKAU

RAPPORT FRA MLG OG SUF (ML) I SAMBAND MED MØTENE OM EEC OG DYRTID.

Sted, møteart, møtets hensikt, problemstillingen, argumentasjonen.

1. møte.

Møtets hovedpunkt var diskusjonen om en planlagt EEC-demonstrasjon arrangert av KNUAN. Det var allerede gjort en del praktiske forberedelser, men saka hadde ennå ikke vært diskutert på trippel-plan. Representanter for SUF (ml) som opprinnelig hadde tatt initiativet til arrangementet, hevdet at dette var et taktisk riktig tidspunkt, det ville gi de progressive kreftene initiativet når det gjaldt konkret mobilisering, at det blandt de mest framskredne var et godt mobiliseringsgrunnlag, konkret ble det henvist til bl.a. studentene.

Den nært forestående oppretting av en komite mot EEC og dyrtid og mulighetene for å rette et slag mot FBs hegemoni gjennom dens presse-kampanje, ble også framhevet. Videre ble det rapportert at det allerede var et grep om saka fra KNUANs side, og at en der også hadde fått praktisk hjelp fra andre hold.

Representanter for MLF hevdet at forberedelsene allment var for dårlige og at arbeidet med dette arrangementet ville være urimelig hardt for KNUAN, og at demonstrasjonen i forholdet til FB ville virke motsatt det som tidligere var hevdet, den ville tvert imot stimulere den til økt aktivitet.

Det siste ble sett som politisk feilaktig av representanter for MLG og SUF (ml), når det gjaldt KNUANs kapasitet ble momentet med hjelp fra annet hold og organisasjonens behov for å markere sin stilling til saka, og allment behov for aktivisering, understreket.

Det lyktes ikke i særlig grad å løse disse motsigelsene under diskusjonen, men på slutten av møtet foreslo SUF (ml) at demonstrasjonen i stedet skulle arrangeres av ML-organisasjonene. Både representantene fra SUF (ml) og MLG stilte seg positivt til dette, mens det fra MLFs side ikke ble tatt noe klart standpunkt til dette på stedet. Det ble så enighet om at et nytt mindre møte skulle vurdere forslaget nærmere.

2. møte.

Det kom tidlig under møtet fram at MLFs AU allerede hadde tatt stilling til det forslaget som ble resultat av forrige møte, og forkastet det. Det viktigste argumentet var at massenes bevissthet ennå ikke var nådd høyt nok, at ytterligere ag/prop. var nødvendig før slike aksjoner kunne lanseres. En demonstrasjonsparole ville på dette tidspunkt kun mobilisere de mest framskredne. Vi ville dermed isolere oss fra massene som relativt uforstående ville bli stående på "fortauet", og at en i en slik situasjon prinsipielt skulle avholde seg fra gatedemonstrasjoner. Det ville være et venstreavvik. Denne argumentasjonen hadde to hovedpunkter: a) Bevissthetsnivået blandt massene angående dette spørsmålet var ennå meget lavt. b) At en i en slik situasjon isolerer seg ved aksjoner som tar form av demonstrasjoner. Disse to punktene ble imotegatt uavhengig av hverandre.

Følgende var hovedargumentene til pkt. a): Våre allmenne erfaringer og spesielle rapporter både i MLG og SUF (ml) ga et langt mer positivt bilde enn det som MLFs representanter framholdt var det riktige. Vi var tvert om tillitsfulle på dette punktet. Konkret ble det henvist til den sterke reaksjonen mot moms, pris- og rentestigning, til den

tidligere massemobiliseringen mot EEC i 1962, til at ML-organisasjonenes løpeseddel om dyrtid og EEC ville være spredd i Oslo-området før demonstrasjonen, og til at det sjølsagt skulle gjøres omfattende tiltak for mobilisering spesielt for demonstrasjonen.

Når det gjaldt pkt. b) ble det hevdet at når det gjaldt en sak som denne kunne en prinsipielt bruke demonstrasjoner som aksjonsform uansett hvilket bevissthetsnivå massene hadde nådd, og at dette ihvertfall bare måtte ses som et taktisk spørsmål: Hvor skulle en best bruke kreftene sine. Det ble understreket at demonstrasjonen ikke skulle legges an for å mobilisere 10-tusener og at både forarbeidet og demonstrasjonens politiske innhold skulle bestemmes av dette. Demonstrasjonen skulle være et ledd i bevegelsens allmenne ag/prop. med sikte på bygging av en EEC/dyrtids-front. Når det gjaldt påstandene om venstreavvik og isolering fra massene ble det henvist til Mao Tsetungs sammenfatning av erfaringer med massearbeid, og konkret f.eks. med erfaringene fra Vietnam-arbeid. Når man avholdt de første Vietnam-demonstrasjonene var gruppen til de mest tilbakevirkende relativt stor, allikevel ville det ha vært ren halenengspolitikk overfor de mer framskredne om en dengang skulle avstått fra å gå ut på gatene. Massenens nåværende bevissthet når det gjelder Vietnam og Solkoms betydning som subjektiv kraft i denne utviklinga ble det hevdet at bekreftet dette.

MLFs representanter framholdt synet at demonstrasjonen ville være et brudd med måsnelinja, men lovet å legge saka drøn for MLFs AU. Det var enighet om at SUF (ml) og MLG i et brev til MLFs AU skulle presisere sitt syn. Da det ble opplyst at det var nesten en uke til neste møte i dette forum, ble det enighet om følgende: a) At MLF om mulig skulle gi sitt svar tidligere. b) At en pga. den knappe tida en hadde for arrangering av demonstrasjonen (fordi EEC/dyrtidskomiteen snart skulle opprettes) skulle ha et møte med representanter for de lokale organisasjonene som på det daværende tidspunkt var positivt innstilt til demonstrasjonen. Det ble både fra MLGs og SUF (ml)s representanter understreket at en ikke ønsket å avholde noen demonstrasjon uten MLFs deltaking som en av de tre hovedarrangementene, og at avholdelsen av det praktiske arrangements-møtet kun fant sted for å hindre et "fait accompli" for alle de tre gruppene. Dette om MLF skulle komme til å stille seg positivt ved den kommende vurdering av spørsmålet.

I forbindelse med dette møtet kan det også nevnes at det nevnte brev ble avsendt, og at man der, for å unngå å sette MLFs AU under noe slags utilbørlig press, gjentok og bekreftet MLG og SUF (ml)s beslutning om ikke å avvike demonstrasjonen alene.

3. møte - egentlig praktisk arrangementsmøte for demonstrasjonen.

Til dette møtet var innkalt representanter for SUF (ml)s FS som i tillegg skulle innkalle kamerater som skulle ha ledelsen for de praktiske forberedelser for en eventuell demonstrasjon. Av praktiske grunner kom kun to ledende kamerater fra FS og en representant for SUF (ml)s AU. Da møtet såvidt var satt kom også to kamerater fra MLFs AU. Dirigenten (for SUF (ml)s AU) var da ikke sikker på følgende: a) Om MLF hadde besluttet seg for å delta i demonstrasjonen. b) Om MLF ennå ikke hadde tatt noen beslutning, men allikevel ønsket å være med på de praktiske forberedelser. Dirigenten beklager at han ikke så den tredje muligheten: At MLFs representanter, på forrige møte, ikke helt hadde oppfattet hensikten med dette møtet. En av MLFs representanter gjorde det klart at det siste

var tilfelle ved å fastslå at h ikke kunne være tilsted på møte endret. Hans hensikt med dette rapporter som forelå fra FSs re kapasiteten for avvikling av de representanter et mer utfyllende aktuelle spørsmålet. Behnadlinger å bli en gjentakelse av en del av diskusjonen fra forrige møte. Dette var prinsipielt uholdig da det som nevnt også var to representanter fra SUF (ml)s FS til stede. Møtets dirigent hadde hovedansvaret for dette og beklager det.

4. møte - møte for danninga av EEC/dyrtids-komiteen.

I tida før hadde det vist seg å være motsigelser angående denne komiteens karakter., f.eks. dens navn. Fordi tida var knapp og alle de tre organisasjonenes ledelser var sterkt redusert, var en på forhånd blitt enige om, på dette møtet, å komme fram til et kompromiss som ga rom for en videre diskusjon om komiteens mandat og oppgaver. En generell ramme for avvikling og vedtak av møtet der komiteen skulle dannes, ble godtatt uten særlig diskusjon. Når det gjaldt navnet var avgjørelsen vanskeligere. Forslaget til MLFs representanter var "Tiltakskomite for opprettelse av Arbeiderkomiteen mot EEC og dyrtid". De to andre gruppene foreslo "Arbeiderkomiteen mot EEC og dyrtid".

Innvendingene fra MLFs representanter mot det siste var at dette var for premensiøst, at et slikt navn først var på sin plass når en hadde bygd opp en større organisasjon ved hjelp av en tiltakskomite. De øvrige var enig i nødvendigheten av en gradvis utvikling av en større organisasjon, uten at dette ble tatt opp til nærmere diskusjon. Men de mente at den sterke innskjerpinga av dette i navnet var unødvendig og uheldig. De havdet at ut fra dagens situasjon og komiteens støtte og sammensetning var det dekning for arbeiderkomite-navnet. Videre ble det framholdt at dette hadde en langt bedre agitatorisk og beskrivende virkning, og at komiteen fra første dag skulle fungere som et ledende senter og måtte ha et navn som noenlunde svarte til dette. Under diskusjonen ble det fra MLFs side tatt opp igjen en del av de argumentene vedrørende masselinja som hadde vært gjort gjeldende under den tidligere diskusjonen av demonstrasjonen. Etter en langvaring diskusjon ble de tre organisasjonenes representanter enige om følgende "kompromissløsning": "Aksjonskomiteen mot EEC og dyrtid".

PELLES RAPPORT I FORBINDELSE MED EEC-SAMARBEIDET.Første møte.

Mötets hovedpunkt var diskusjonen av en planlagt EEC-demonstrasjon som det allerede var gjort en del praktiske forberedelser til fra SUF(ml) og MLG's side. Meningen var at KNUAN skulle stå som demonstrasjonens hovedarrangør. MLF gikk imot dette, hevdet at det allment hadde vært for lite forberedelser for et slikt arrangement, og at det spesielt var feilaktig, i dette tilfelle, å la KNUAN arrangere demonstrasjonen.

Fra SUF(ml) og MLG's side ble det hevdet at det allerede var et grep om saken fra KNUAN's side, men etter nærmere diskusjon ble det besluttet å droppe KNUAN som arrangør. SUF(ml) og MLG hevdet imidlertid at tidspunktet for demonstrasjonen var taktisk riktig, og foreslo en demonstrasjon med ml-organisasjonene som hovedarrangører fordi det blant de mest framskredne var et godt mobiliseringsgrunnlag.

Man kom imidlertid ikke til enighet om utviklingen av demonstrasjonen på dette møtet, og det ble enighet om at nytt møte måtte holdes.

Av argumentene som kom fram kan nevnes:

MLF's representanter hevdet at demonstrasjonen ville være et brudd på masselinja - ferdi:

Det var ikke gått ut noen propaganda om EEC og dyrtid - EEC-brosjyren var bl.a. ikke ferdig, og ikke engang de mest framskredne av massene hadde hatt anledning til skikkelig diskusjon om strategien for kampen; hvordan arbeiderklassen skulle finne sin plattform og bli ledende i kampen. Forholdet til FB og alternativet til den, nemlig viktigheten av å ta utgangspunkt for kampen i dyrtida, var kort sagt hverken skikkelig diskutert eller nådd ut til massene. MLF's representanter påpekte videre at det særdeles var galt å be en frontorganisasjon som KNU AN - gjennom sin toppledelse - å vedta en slik aksjon uten at medlemmene hadde muligheter for å trekkes med i opplegget.

SUF(ml) og MLG's representanter hevdet at MLF's syn hadde to hovedpunkter: a) bevissthetshivået hos massene i dette spørsmålet var ennå meget lavt. b) at en i en slik situasjon isolerer seg ved aksjoner som tar form av demonstrasjoner. Disse to punktene ble imøtegått uavhengig av hverandre fra SUF(ml) og MLG's representanter.

Til punkt a): At det blant de mest framskredne var et godt mobiliseringsgrunnlag i følge rapporter. Konkret ble det f.eks. henvist til studentene, den sterke reaksjon mot moms, pris- og rentestigning, til massemobiliseringen mot EEC i 1962, til at ml-organisasjonenes løpeseddel om EEC og dyrtid ville være spredd i Oslo-området for demonstrasjonen, og til at det sjølsagt skulle gjøres omfattende tiltak for mobilisering spesielt for demonstrasjonen.

Til punkt b) ble det hevdet at dette var et taktisk riktig tidspunkt for en demonstrasjon. Den kunne gi de progressive initiativet når det gjaldt konkret mobilisering. Den nært forestående oppretting av en komite mot EEC og dyrtid og mulighetene for å rette et slag mot FB's hegemoni gjennom dens pressekampanje ble også framhevet. Videre når det gjaldt en sak som denne kunne en prinsipielt bruke demonstrasjoner som aksjonsform uansett hvilket bevissthetshivå massene hadde nådd, og at dette ihvertfall bare måtte ses som et taktisk spørsmål: Hvordan skulle en best bruke kreftene sine. Det ble understreket at demonstrasjonen ikke skulle legges an for å mobilisere 10-tusener og at både forarbeidet og demonstrasjonens politiske innhold skulle bestemmes av dette. Demonstrasjonen skulle være et ledd i bevegelses allmenne agitasjon og propaganda med sikte på bygging av en EEC/dyrtids-front. I tillegg ble det framholdt at KNUAN's hovedansvar for arrangementet forutsatte vesentlig hjelp fra annet hold, og at KNUAN også selv hadde behov for å aktiviseres og markere sin stilling til saka.

SUF(ml) og MLG hevder at det fra MLF's side ble framholdt at demonstrasjonen ville stimulere FB til økt aktivitet, noe som ble imøtegått fra SUF(ml) og MLG's side.

2.möte.

På mötet ble diskusjonen fortsatt uten at vesentlig nye momenter ble tilført, og det ble heller ikke oppnådd enighet.

3. möte.

Mötet ble en fortsettelse av den tidligere diskusjon, og enighet ble fortsatt ikke oppnådd.

4. möte.

Det hadde vist seg å være motsigelser angående denne komiteens karakter, f.eks. dens navn. Fordi tida da var knapp og to av de tre organisasjoners ledelser var sterkt redusert, ble en enige om å komme fram til et kompromiss som ga rom for diskusjon av komiteens mandat og oppgaver. Mötet enet seg omsider om at komiteen skulle få navnet: Aksjonskomiteen mot EEC og dyrtid.

I debatten ble det hevdet:

Fra MLF's side ble det først foreslått at komiteen burde få navnet "Aksjonsutvalget mot EEC og dyrtid". Dette fordi en bl.a. ikke hadde gjennomført tilstrekkelig arbeid med mobiliseringen på arbeidsplassene, slik at en kunne vente bred representasjon fra arbeiderklassen på det kommende möte i Oslo. Først om dette hadde vært tilfelle kunne en representativ arbeiderkomite dannes sentralt, hevdet MLF. MLF hevdet at initiativet burde tas på det åpne mötet, arrangert av Norgas-arbeiderne og sporveisbetjeningen, og la det munne ut i en tiltakskomite som skulle arbeide for det organisatoriske mål: Arbeiderkomiteer lokalt i tillegg til bostadsaksjonsutvalg, og ut fra dette grunnplan danne den endelige og sentrale "Arbeiderkomiteen mot EEC og dyrtid" som et valgt organ - ut fra prinsippene om den politiske plattform som det hersket full enighet om. MLF's representanter mener at det fra MLG's side ble sagt at det foreslåtte navnet ga rom for fortolkninger og at det derfor ikke kunne godtas - og at det i tillegg ga muligheter for en plattform for den linje MLF representerte.

MLF mener videre at SUF(ml) og MLG's egen propaganda og mobilisering overhodet ikke hadde noen forankring i MLF's syn, som en i dette tilfelle kan si ble karakterisert ved forslaget om at komiteen skulle være en tiltakskomite for opprettelse av arbeiderkomiteer. Men MLF måtte bøye av under omsyn til at det bl.a. var for kort tid igjen til mötet. MLF hevder at de sluttelig sa klart fra at de følte seg taktisk utspilt og var bundet av situasjonen som var oppstått p.g.a. SUF(ml) og MLG's suverene utkjørli saken inntil da, og at denne saken derfor måtte følges opp med videre diskusjoner om den praksis som var ført i EEC-arbeidet.

SUF(ml) og MLG's forslag til navn var "Arbeiderkomiteen mot EEC og dyrtid". (De oppfattet MLF's forslag som "Tiltakskomite for danning av arbeiderkomiteen mot EEC og dyrtid".)

De var enige i nødvendigheten av en gradvis utvikling av en større organisasjon, uten at dette ble tatt opp til nærmere diskusjon. Men de mente at den sterke innskjerpingen av at det skulle være en forbedrende komite alt i navnet var unødvendig og uheldig. De hevdet at utfra dagens situasjon og komiteens støtte og sammensetning var det full dekning for arbeiderkomitenavnet. Videre ble det framholdt at dette hadde en langt bedre agitatorisk og beskrivende virkning, og at komiteen fra første dag skulle fungere som et ledende senter og måtte ha et navn som noenlunde svarte til dette.

- 30 -

Merknad til artikkelen "Demonstrasjon i september".

I avsnittet "Argumenter mot demonstrasjonen" blir MLE's au tillegg
endel argumenter som aldri har vært hevdet og, som man vil se, heller
ikke er nevnt i noen av rapportene fra de tre organisasjonene. MLE's
au har aldri tidligere blitt konfrontert av SUF(m-l)'s og MLE's au'er
med slike uttalelser som "å vekke sovende tigre" o.l. MLE's argumenter
har hele tiden vært de som er fremmet i MLE's rapport.

MLE au

Det finnes eksemplarer av dette bladet uten tekst på denne sida.